Nr 12

10 F. IN NEDERLAND 75 Ct

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

48 PAGINA'S

JUNGLE-JIM

Lees ons volledig tekenverhaal op pagina 40.

DE LENTE KOMT!

« Een nieuwe lente, een nieuw geluid ! » zeggen wij het de dichter na.

De bomen botten, de bloemen steken hun kopje boven en wij denken af en toe reeds aan de paasvakantie...

De lente is de vernieuwing van de natuur en, als je goed rondkijkt, zal je merken dat er in de huizen wordt schoon gemaakt en vernieuwd, dat groot en klein, jong en oud een nieuw pak aantrekt.

Kuifje heeft dit jaar iedereen de loef afgestoken en heeft zelfs enkele weken voorsprong op de lente genomen : Kuifje is helemaal vernieuwd !

Wat denk je van ons Super-Kuifje ? Iedere week zullen wij boeiende reportages brengen, prachtige kleurenfoto's en een hele reeks interessante artikels. Bovendien vergeten wij de spannende tekenverhalen en de gulle lach niet.

Schrijf ons je opinie, schrijf ons wat je denkt over « Kuifje » in zijn nieuwste en mooiste lentekleed.

Kuifje

DE EEUW

DE Eskimo's die in het uiterste noorden van Alaska wonen, hebben er zich enkele tijd geleden over beklaagd dat de post hen zo traag bezorgd wordt ! Inderdaad, de luchtpost hangt af van de weersomstandigheden. Al naar gelang het weer goed of slecht is, stijgen de vliegtuigen op... of blijven in de vlieghaven staan. « Geef ons maar weer onze oude goede sleden terug, zeggen de Eskimo's. Daarmee ging het toch veel vlugger. Onze honden storen zich niet aan het weer en wij ook niet ! Wij vertrekken en wij komen steeds ter bestemming. Wij en onze honden zijn veel vlugger en zekerder dan de vliegtuigen. » Missichien is dit verwijt aan de adres van de zo hoog geroemde vooruitgang een uitzondering, maar toch, hoe zit dat eigenlijk met « onze vooruitgang ».

MENSEN UIT HET STEENTIJDPERK

De moderne mens heeft vliegtuigen die als bliksems door de lucht klieven. Hij stuurt raketten naar de maan en hij weet de zonne energie te gebruiken om machines te doen draaien, maar in Zuid Amerika, in het bekken van de Amazone, leven er nog mensen zoals in het Steentijdperk. Of zijn ze nog primitiever? Ze kennen niet eens de jacht en ze leven van de vruchten van het woud en van zoete wormen. In Nieuw Guinea leven er eveneens nog volksstammen zoals onze voorvaderen uit het Steentijdperk. Zij zijn nomaden want een bepaalde strook land kan hen niet voeden. Ze trekken dus iedere dag een eind verder om

VAN DE KONTRASTEN

voedsel te vinden. Zijn ze verzadigd, dan vragen ze niets anders meer. Zij strekken zich op de grond uit en slapen. Meestal maken ze niet eens een hut. Wat denken die mensen wanneer ze onze zilveren vogels door de lucht zien?

TIEN MILJOEN OSSEKARREN

Om te beseffen hoe groot de tegenstelling is tussen rijk en arm, en hoe breed de kloof is die de techniek gevormd heeft tussen de moderne wereld en de wereld die met de onze geen tred kan houden, moet men bv. naar India reizen zoals onze vriend Vandersteen het onlangs deed.

India is zeer uitgestrekt, het is zo groot als 1/3 van Europa en heeft 400 miljoen inwoners Weet je dat India slechts 77 vliegtuigen in dienst heeft? Meer dan 2/3 daarvan zijn aftandse DC-3's uit de oorlog 1939-45. Er zijn slechts 400.000 telefoons (1 voor 100 inwoners), er is maar 1 motorvoertuig (motorfietsen inbegrepen) op elke 850 inwoners. Maar, er zijn 10 miljoen ossenkarren, dus 1 op 40 inwoners! Die karren zien er nog uit zoals eeuwen geleden en zij nemen 70 pct. van al het vervoer voor hun rekening. Zie je, in de eeuw van de bliksemsnelle raketten zijn er ook nog dingen die zo traag gaan als ossewagens...

Veronderstel echter een ogenblik dat je te New Dehli woont en dat je een brief wil sturen naar het westelijk deel van Bihar (neem even je atlas). Hoe gaat het dan? De brief wordt een eind meegenomen door een vliegtuig of door een trein. Maar misschien gaat je brief niet met de éérste trein mee, want zoveel zijn er helaas niet. Er zijn maar 15 km spoorbaan per 100.000 inwoners (in de Verenigde Staten heeft men 15 km. spoorbaan voor iedere 200 inwoners!). De brief gaat mee tot op een bepaald punt, tot in een centrum, en daar wordt hij meegenomen door de « dakrunners », dat zijn postlopers. De postlopers zijn blootsvoets, ze zijn gewapend met een speer waaraan twee belletjes rinkelen en op hun rug dragen ze de postzak en mondvoorraad. Gemiddeld hebben ze drie dagen te lopen van hun postkantoor naar de plaats van bestemming. Ze lopen, via een andere weg, in drie dagen terug naar hun postkantoor...

NET ZOALS HET VROEGER WAS

Meteen staan we terug in de VI eeuw voor Christus toen de éérste postorganisatie in het leven werd geroepen door Cyrus, koning van de Perzen. De boodschappen van de koning werden over heel het rijk door koeriers of lopers overgebracht. Onder keizer Augustus werd de post in het Romeinse rijk verzekerd door hardlopers. De Chinezen hadden toen reeds lang de « luchtpost » uitgevonden. Inderdaad, reeds in de VIIe eeuw voor onze tijdrekening bestond er in China een luchtpost welke door postduiven werd waargenomen.

Je ziet, wij bouwen raketten die sneller zijn dan het geluid, maar in sommige delen van onze wereld blijft de tijd stilstaan. Of moesten we liever zeggen : speelt de tijd geen rol?

Op speurtocht met

Clifton wordt achtervolgd door de safe-dieve

KOLONEL CLIFTON

door Raymond Macherot

hun handlangers : twee enorme gorilla's !

DE HAAiEN VAN DE RiNG

Een avontuur van

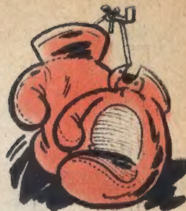

ROCK DERBY

Door Greg

(Wordt voortgezet.)

Het geheim van JIMMY

Om het leven van een kind te redden verlaat Jouvray zijn*

TORRENT door Raymond Reding

schuilplaats en dit ondanks de bedreigingen van de dorpelingen...

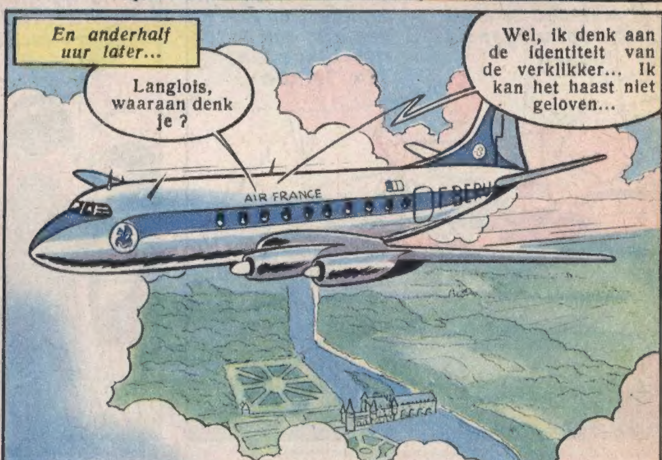

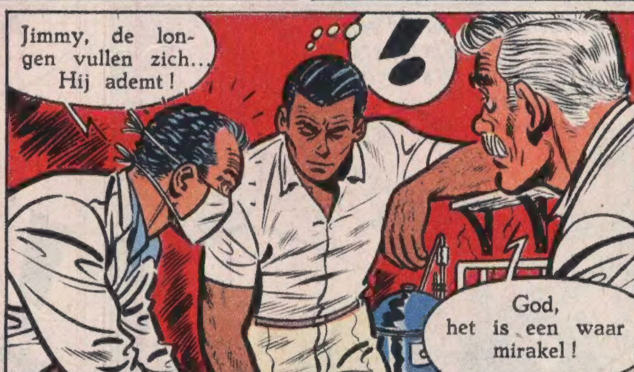

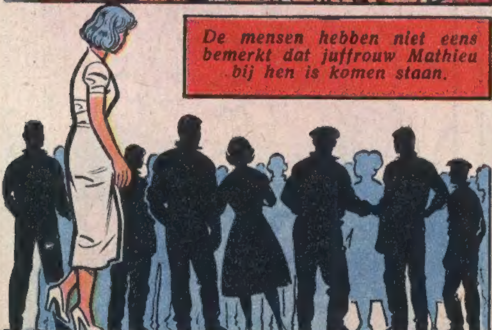

(Wordt voortgezet.)

1. VINCENT, VRIEND DER ARMEN

De wonderbare tocht van

Spaghetti zou zijn vrienden aan het verstand willen brengen welk gevaar h

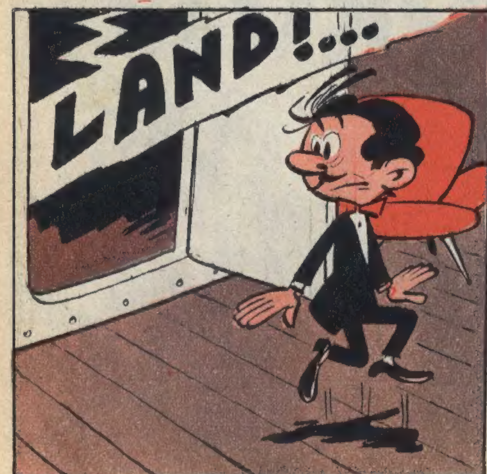

SIGNOR SPAGHETTI

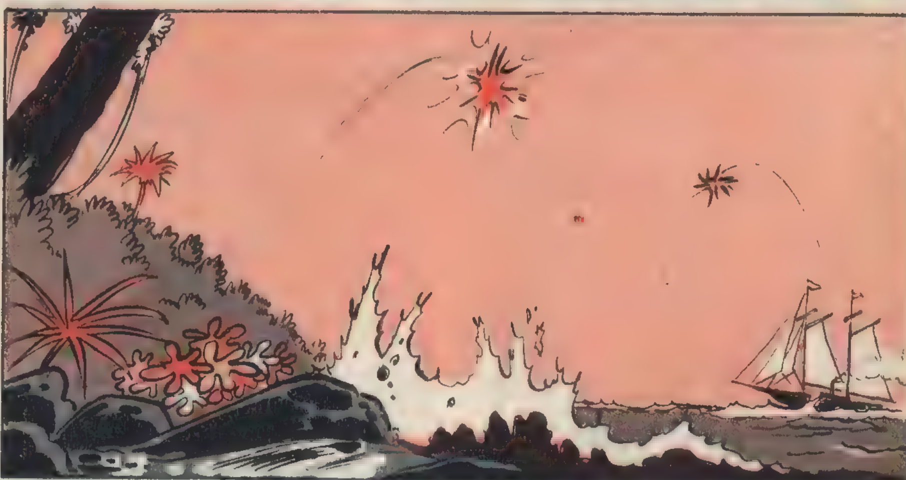
...pt en daarom geeft hij hen Nederlandse les...

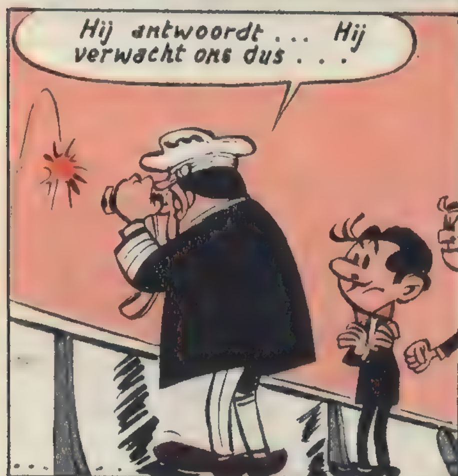
DOOR ATTANASIO * SCENARIO: GOSCINNY

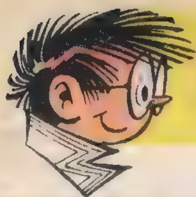

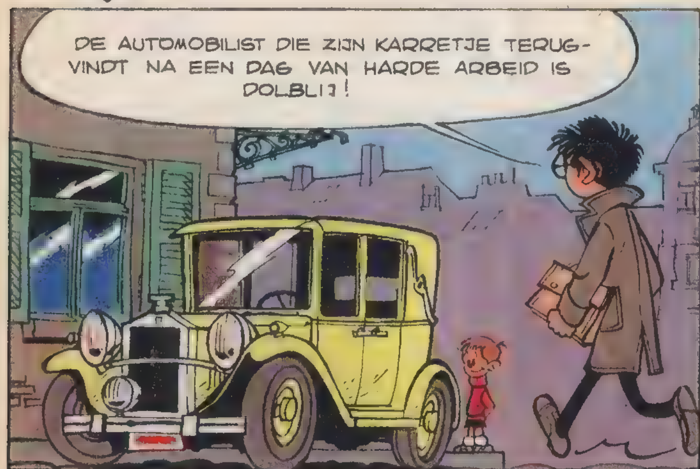

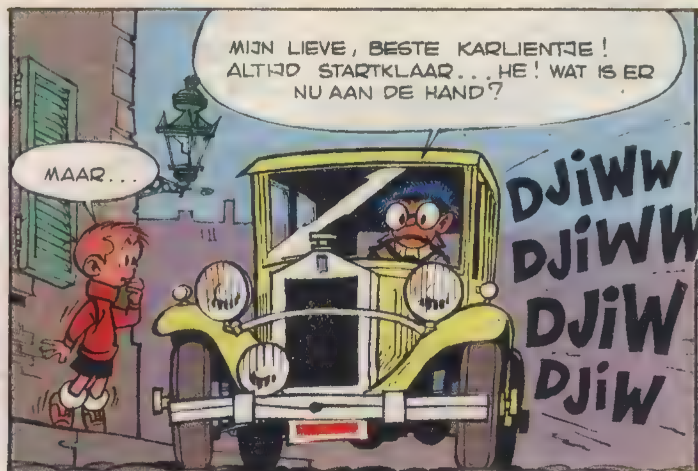
(Wordt voortgezet.)

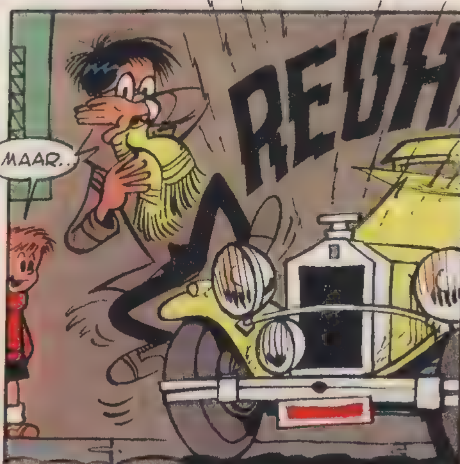
DIE DROMMELSE DRIES!

DOOR Mittéï

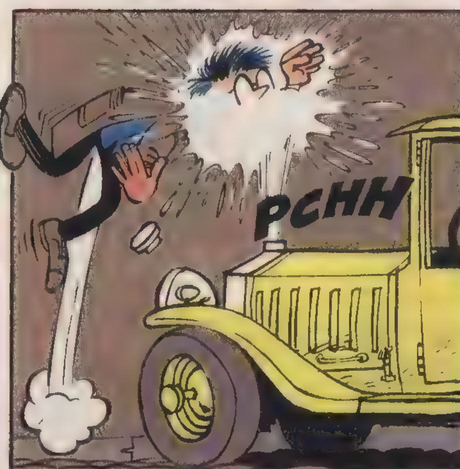

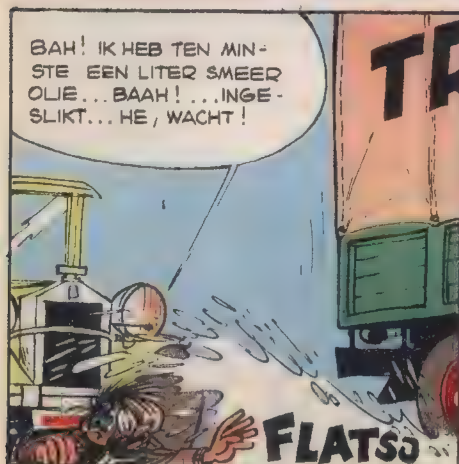

Een wandeling met oom Jan

DE GIRAFFE

IS EEN VER NICHTJE VAN DE GEIT EN HET RUND

DE éérste giraffe die men op het Europees vasteland te zien kreeg ontscheepte te Marseille in 1826. Men had haar gevangen genomen in Soedan en de onderkoning van Egypte had haar aan Frankrijk geschonken. Deze giraffe kende een groot succes.

NA een kort verblijf te Marseille, liep zij naar Parijs. Ja,ze liep want men had geen beter transportmiddel voor haar gevonden. Er werd een speciale karavaan gevormd die georganseerd en geleid werd door Geoffrey Saint-Hilaire, lid van de Wetenschappelijke Academie. Op haar lange tocht werd dame giraffe door een geestdriftige menigte toegejuicht. Te Parijs werd zij in de Jardin des Plantes (Plantentuin) ondergebracht en gedurende de zes eerste maanden van haar verblijf aldaar, ontving zij het bezoek van 600.000 nieuwsgierige Fransen !

En de giraffe verbaast de mens nog steeds. De zoologen zeggen dat zij een zoogdier is, een eenhoevige en een herkauwer zoals de kameel, de antilope, het rund en de geit. Ze heeft een veelhokkige maag en herkauwt haar voedsel net zoals de koe. Toch is het moeilijk te geloven dat de giraffe een nichtje is van onze koe !

De giraffen zijn charmante dieren. In het Krugerpark, in Zuid Afrika, heb ik vaak giraffen ontmoet. Meestal zijn ze in kudden van tien à twintig bij elkaar. Ze keken naar mijn bestelwagen zonder van enige emotie blijk te geven. Ik dacht : « De giraffen kijken graag naar de voorbijrijdende auto's zoals de koeien in de wei naar de voorbijrijdende treinen kijken. » Nochtans is de giraffe erg zenuwachtig en in gevangenschap kan ze moeilijk aarden.

De giraffe houdt het hoogterecord onder de levende zoogdieren. Haar kleine kop met grote bruine levendige en gevoelige ogen zit op 5 of 6 meter van de grond boven op een hals die men met een schoorsteenpijp zou kunnen vergelijken. Men ziet die kop soms als een periscoop tussen de acaciastruiken uitsteken. Je moet weten dat ze heel graag smult van jonge acacia's.

De giraffe is ongevaarlijk. Ze zoekt gewoonlijk haar heil in de vlucht, wat echter niet betekent dat ze over geen enkel verdedigingsmiddel beschikt. Aangevallen door roofdieren slaat zij haar lange achterpoten met kracht achteruit en haar staalharde hoeven vormen een geducht wapen. Zelfs de leeuw voelt zich niet veilig binnen het bereik van die hoeven !

Men vindt de giraffe alleen in Afrika. Zij schijnt de laatste overlevende van een sinds lang verdwenen dierenwereld. Nochtans heeft zij een kozijn : de okapi. In de familie van de giraffen onderscheidt men de giraffe van Somaliland en die van Meridionaal Afrika.

De giraffe is zacht, vredelievend van aard. Ze wordt nochtans vervolgd door de mens en om haar voor volledige uitroeling te vrijwaren, heeft men haar ondergebracht in natuurreservaten en parken.

OOM JAN

- **Men zegt dat de giraffe stom is. In werkelijkheid is ze alleen maar stil. Soms brengt ze een geluid voort dat men zou kunnen vergelijken met de tonen van een fluit.**
- **Het gezicht, het gehoor en de reuk van de giraffe zijn zeer ontwikkeld.**
- **Wanneer de giraffe loopt, dan volgt haar hals de deinende beweging van haar lichaam. Zij is een telganger, d.w.z. dat zij de voorpoot en de achterpoot van dezelfde kant tegelijkertijd opheft en vooruit zet. De giraffe loopt zeer snel : 50 km per uur !**
- **De giraffe kan lange tijd zonder drinken blijven, daar zij voldoende vocht opneemt van de verse jonge bladeren die zij eet.**

HET GROEN DO

TEKENINGEN : E. AIDANS

De jongelui worden onmiddellijk naar de kommandant geleid.

Het spijt me, maar ik kan jullie niet aan boord houden. Wij maken maneuvers. Waar zullen jullie naartoe ?

Naar Birmanië, admiraal.

Birmanië ! Goed, ik zal trachten jullie daar af te zetten, maar ik weet niet hoe of wanneer. Dit hangt af van de operaties... Onze verplaatsingen zijn ultra-geheim.

Op bevel van de admiraal neemt men de jonge drenkelingen mee naar het kleermagazijn. Ze zijn in hun nopjes omdat ze eindelijk het binnenste van een vliegdekschip kunnen zien.

Dag en nacht wordt er aan boord gewerkt. Het leven stokt er nooit...

...PATROUILLE C... PATROUILLE C... KLAAR VOOR HET OPSTIJGEN... KLAAR VOOR HET OPSTIJGEN...

MILK

En op zekere nacht...

Opstaan, jongens ! Bevel van de admiraal ! Wij parachuteren jullie boven Birmanië. Hier zijn jullie uitrustingen. Kleedt jullie vlug aan !

En dat is jullie taxi !

HEEL

ALARM VOOR DE BEMANNING !

NAVY

De « Task-Force » moet een schijnaanval afweren van de vijand ter hoogte van de Birmaanse kust. Er heerst een grote drukte op het vliegdekschip. Pat en Tom worden in een bombardementsvliegtuig gezet, dat onmiddellijk nadien gekatapulteerd wordt.

En enkele uren later...

MANDALAY ! Maak jullie klaar, jongens.

GO!

NAVY

De dappere jongens dalen langzaam tot op Birmaanse grond. Ze komen neer in de omgeving van Mandalay. Welk lot wacht hen in dit vreemd land ?

17

SSIER

Blomm en Ralsky hebben de prauw van onze vrienden zwaar getroffen. Deze laatsten worden opgepikt door een Amerikaanse helikopter.

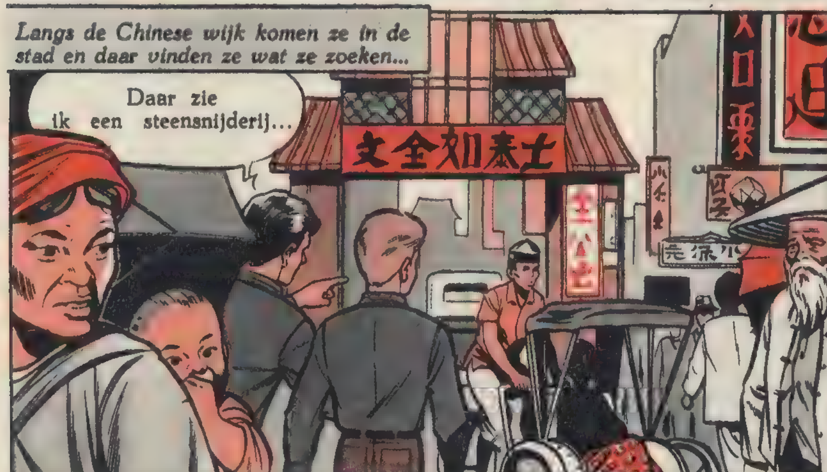

SCENARIO : J. EN F. GALL

(Wordt voortgezet.)

De Avonturen van Bonux-Boy
De Schat van Bonux-Boy

DOOR Benoît

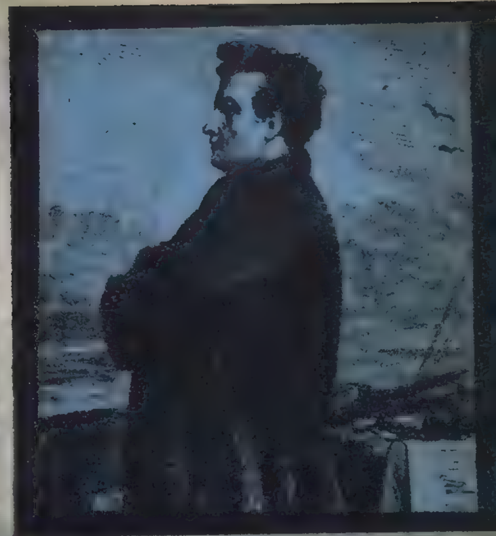
U vindt een reklame-geschenk in elk pak BONUX

DE ECHTE WITTE PROPERHEID waarborgt

55 JAAR GELEDEN STIERF

JULES VERNE

DE VADER VAN DE SCIENCE-FICTION

VADER, ik vraag vergiffenis ! Ik beloof je dat ik **alleen nog maar in mijn dromen zal reizen !**

— Jules, je berouw schijnt oprecht. Ik vergeef je... Sta op !

En met plechtig gebaar hielp Pierre Verne zijn zoon die geknield voor hem zat overeind. Toen de jongen de kamer uit was, poetste meester Verne, een ernstige en eerbiedwaardige advokaat, zijn lorgnet en liep naar het venster toe. Hij keek op de kade en het water en zag hoe een sierlijke driemaster langzaam en statig de Loire afgleed... In de verte hoorde hij de sirenen van de schepen, die de haven van Nantes binnen voeren, loeien.

— Ik begrijp het wel, zuchtte de advocaat, het water en de schepen trekken de jongen aan en doen hem dromen van avonturen in verre vreemde landen. Maar ik kan toch niet toelaten dat hij spijbelt en een hele dag gaat varen met een oude vissersloep. Heb je nou ooit !...

Jules Verne heeft woord gehouden. Het is niet zeker dat één man meer gereisd heeft in zijn verbeelding dan hij. Hij nam zijn helden mee naar de diepste diepten van de oceaan, naar het centrum van de aarde en tot op de maan !

104 ROMANS, 20.000 GOUDFRANKEN PER JAAR

In 1857 zien wij Jules Verne als bediende op een wisselkantoor. Dat baantje beviel hem helemaal niet en hij zette zich aan het schrijven. Hij had een rijke verbeelding, hij schreef vlug en zeer vlot en had bovendien het groot geluk Alexandre Dumas, te ontmoeten. Deze reus van de Franse letteren (of moesten wij beter zeggen van de roman-fleuve) stelde hem voor aan Hetzel, een uitgever die steeds bereid was originele en talentvolle schrijvers te helpen. En in 1863 bood Jules Verne zijn eerste roman aan Hetzel aan. Die roman was getiteld « Vijf Weken in een Ballon ». En zie, het was een succes ! Hetzel, die een fijne neus had, sloot onmiddellijk een contract af met de jonge schrijver.

In een tijdspanne van 42 jaar zou Jules Verne 104 romans schrijven die hem ieder jaar een slordige 20.000 goudfranken opbrachten. Hij kocht een mooi jacht en stak in zee. Hij reisde naar New Foundland en naar Tanger, naar Ierland en naar de watervallen van de Niagara. Men heeft Jules Verne wel eens versleten voor een « kamergeleerde », maar in werkelijkheid was hij een echte globetrotter. Door zijn reizen kwam hij in contact met diverse beschavingen, met ander mensen. Hij was een nieuws- en weetgierig man en alles wat hij hoorde en zag heeft hij op schitterende wijze in zijn romans verwerkt.

EEN DICHTER ZIET DE TOEKOMST

Jules Verne was geen knap ingenieur. Sommige van zijn uitvindingen beantwoordden beslist niet aan de eisen van de moderne techniek. Maar dat heeft geen belang. Hij was een profeet. Hij voorspelde inderdaad grote moderne ontdekkingen. Was zijn « Nautilus » niet in staat om duizenden mijlen diep onder zee af te leggen *(20.000 Mijlen onder Zee)* ? Zijn helden vlogen door het luchtruim *(De Opdracht Barsac)*, hij kende een helicopter *(Robur de Veroveraar)* en had zelfs een interplanetair luchtschip *(Van de Aarde naar de Maan)*. Hij voorzag dat er kunstmatige satellieten zouden gebouwd worden *(De 500 Miljoenen van de Begum)* en zijn « phonotéléphote » was beslist een zonderlinge voorvader van onze huidige televisie.

Zijn grote held, sir Phileas Fogg, zou thans echter geen 80 dagen meer nodig hebben om de reis rond de wereld te maken, dat is waar, maar Jules Verne kon toch « alles » niet voorzien !

Misschien was het wel Jules Verne die de jongere generatie een rotsvast geloof in de vooruitgang op wetenschappelijk gebied schonk, en dat is al heel wat !

DE ROMANTISCHE

EEN POSTKOETS RIJDT VAN ISTANBOEL

HOE romantisch was dat vroeger. De postkoets ratelend over nog niet geplaveide wegen, het driftige getrappel der paarden, de koetsier voornaam op zijn bok, de postzakken schommelend in het karos. Een rit van honderden kilometers soms, door woeste landschappen en onveilige streken, een prestatietocht van man en dier, een eenzaam avontuur.

ROTTERDAM

BONN

FRANKFORT

ROTENBURG

SALZBURG

GRAZ

ZAGREB

BELGRADO

« L'histoire se répète. » Op 30 maart aanstaande vertrekt uit het verre Istanboel een geel-zwarte postkoets, getrokken door vier paarden, naar Rotterdam, een reis van acht en dertig dagen. Over slechte wegen in het ruige Noord-Griekenland, dwars over de Balkan en via de Oostenrijkse Alpen naar Augsburg, langs historische steden in Duitsland aan de zgn « Romantische Strasse », en dan eindelijk Nederland binnen. Op de avond van de Nationale Feestdag zal het gekletter der paardenhoeven Leiden opschrikken en de volgende dag is daar het eindpunt : Rotterdam. Drie duizend vierhonderd en vier kilometer zijn dan achter de rug.

TER ERE VAN EEN SCHONE BLOEM

Een historische rit. Niet om het steeds meer tanende prestige van het paard « in het verkeer » zijn oude allure te geven, maar gewoon ter ere van een schone bloem. Vier eeuwen geleden werd de tulp uit Turkije in West-Europa geïntroduceerd. Het staat onomstotelijk vast, dat in april 1559 in een tuin te Augsburg een rode tulp heeft ge-

TULPENKOETS

NAAR ROTTERDAM : 3.404 KM

bloeid. Een voor Nederland belangrijke gebeurtenis. Want de bloemenbol was door een landgenoot, een Oostenrijks diplomaat van Vlaamse afkomst, die aan het Turkse hof diende, naar Europa gestuurd. Daarom zal op de internationale tuinbouwtentoonstelling Floriade in Rotterdam — van 25 maart tot 25 september aanstaande — bij gelegenheid van het 100-jarig bestaan van de Kon. Alg. Ver. voor Bloembollencultuur, de tulp een ere-plaats krijgen en de postkoets uit Istanboel op een enthousiast onthaal kunnen rekenen.

Wie was de Vlaming, die zo'n voornaam aandeel had in de ontwikkeling van Nederland als bloembollenland, in het ontstaan van de tulpencultuur? Zijn naam: Ogier Ghislain de Busbecq. Een groot schrijver en diplomaat, die reisverhalen en bolgewassen naar vrienden in West-Europa zond, de meeste naar de Fransman Clusius, de keizerlijke hortulanus in Wenen en later hoogleraar in Leiden.

De Busbecq vertegenwoordigde in de jaren rond 1560 Ferdinand I aan het Turkse hof, een veeleisende taak: de oorlogszuchtige Soliman de Grote was een lastig heerschap! De Vlaming vervulde zijn opdracht voortreffelijk; hij zorgde er zelfs voor, dat de relaties tussen het Westen en het Oosten aanzienlijk verbeterden. De Busbecq meende dat de in Europees Turkije en Anatolië gevonden bollen geschikt waren voor een bloeiend leven op andere bodem en toen hij met het vervoermiddel van zijn tijd, de postkoets, naar Europa terugkeerde, bracht hij een zak met tulpenbollen mee. Clusius en De Busbecq gaan daarom bij de koetstocht 400 jaar later ook hoofdrollen vervullen: de eerste zal ter verwelkoming in Leiden zijn, de stad waar hij eens zijn vermaarde colleges hield; de diplomaat en schrijver maakt de reis van Istanboel naar Rotterdam geheel mee. En hij zal — natuurlijk — op de Floriade aankomen met een rijke collectie tulpenbollen.

WAAROM ZO « OUDERWETS » ?

Het plan om op « ouderwetse » manier door Europa te trekken, in plaats van bij voorbeeld met de trein te gaan, is ongeveer een jaar geleden beraamd door de organisator van de Floriade, de heer Jac. Kleiboer.

Het idee voor die spectaculaire tocht kreeg vorm, toen de heer Kleiboer er in slaagde op de liquidatieveiling van de laatste stalhouderij in Amsterdam voor f 8.000,— een « puntgave », geel-zwarte postkoets met antiquarische waarde te bemachtigen. Het voertuig dateert van ongeveer 1850, is van Engelse makelij — de Londense wagenbouwer « Holland and Holland » — en heeft volgens de deskundigen destijds de dienst verricht tussen Meppel en Steenwijk in Overijsel.

Een comité ging in de herfst van het vorig jaar aan de slag om zich van de onontbeerlijke hulp van allerlei overheids- en particuliere instanties te verzekeren. De Nederlands-Turkse Vereniging, de Nederlands-Duitse Kamer van Koophandel, de Draf- en Rensport en een aantal ministeries zegden hun medewerking toe, industrieën namen de financiële kant voor hun rekening, een bedrag van ƒ 90.000,—. Daarnaast kreeg men hulp « in natura », bijzonder belangrijk, omdat de kleine karavaan, die de koets begeleid, een tank- en een servicewagen, twee combinatie-vrachtwagens en een oplegger, bijvoorbeeld op de Balkan weinig verkooppunten zal tegenkomen. De paarden en het personeel, die geheel op « self-supporting » zijn aangewezen, zijn afkomstig van een Haagse transportonderneming, waarvan de heer Joop van der Touw voor het grootste deel van de reis de teugels in handen zal hebben.

TIEN PAARDEN, VIJFDUIZEND KILOGRAM HAVER

Voor de tien paarden wordt 5.000 kg haver meegenomen en 160 hoefijzers. Vier rossen zullen de koets trekken en de zes reserves rusten uit in de, op de begeleidende wagens, ingebouwde boxen. Per dag staan trajecten op het programma van gemiddeld iets minder dan 100 kilometer, waarvoor tien uur is uitgetrokken. De wagens rijden uiteraard sneller dan de koets, zodat men tevoren de rustplaats en het bivak kan inrichten.

Men verwacht dat de tocht veel belangstelling zal trekken. Een Turks Postkoetscomité is inmiddels in oprichting en de plaatsen, waar de karavaan zal arriveren, bereiden feestelijke ontvangsten voor. Op de Nationale Feestdag trekt de koets dwars door de Randstad Holland, geëscorteerd door de Landelijke Rijvereniging en een dag later in de Maasstad door de sociëteit van de Rotterdamse manège.

PAARDEN MET NUMMERPLAATJES

De veterinaire aspecten van deze unieke tocht hebben de speciale aandacht van de veeartsenijkundigen. Aan het uithoudingsvermogen van de paarden zullen enorme eisen worden gesteld. Zij zullen de reis kunnen volbrengen, mits hun gezondheid niets te wensen overlaat. De dieren worden vóór het vertrek « gemalleïneerd », dat wil zeggen onderzocht op reacties door middel van oogdruppels, en daarna in quarantaine gehouden. Zij krijgen een « paspoort » mee, dat correspondeert met in de manen bevestigde nummerplaatjes. Bij elke grensoverschrijding is steeds een algemeen gezondheidsonderzoek nodig, terwijl de paarden niet in contact komen met soortgenoten langs de route. In de bestaande pleisterplaatsen kan dan ook niet worden overnacht. De landen, welke de karavaan aandoet, zijn enthousiast voor het koets-spectakel, maar schuwen het risico hun paarden in aanraking te brengen met « vreemdelingen ». In Oostenrijk geldt bijvoorbeeld een absoluut importverbod, waarmee voor deze gelegenheid bij uitzondering de hand wordt gelicht.

Als wij de heer van der Touw vragen wat hij van de reis denkt, glimlacht hij optimistisch. « Ik geloof, dat wij het zeker zullen redden. Wij hebben al maanden lang getraind op de lange afstand, de paarden worden dagelijks gekontroleerd, hun konditie is uitstekend en geloof maar, dat wij ons niet zullen laten kennen. » B. DE GRAAF.

SKOPJE

EDIRNE

ISTANBOEL

TURKIJE

IN DE VERENIGDE STATEN ZOALS IN BENGALEN...

VREES DE TIJGERS !

Dit is de « Super Tiger » van uit de hoogte gezien. Onder de vleugels zie je twee bijkomende brandstofreservoirs en twee raketten « Sidewinder ». Buiten de traditionele kleuren van de vliegtuigen van de Amerikaanse Marine (bovenaan grijs, onderaan wit) heeft dit toestel een oranjeneus en oranjeversieringen op de vleugels.

DE tijger is een van de mooiste en misschien wel het meest gevreesde dier van de Schepping. Zijn kracht, zijn soepelheid, zijn snelheid zaaien paniek tussen de fauna van Azië. Het is wellicht daarom dat men de naam « Tiger » gaf aan een van de snelste en best bewapende types van jachtvliegtuigen waarover Amerika beschikt.

De « Tiger » volgt trouwens een hele reeks roofdieren op : er is reeds de « Hellcat » (Helkat), de « Bearcat » (Beerkat), de « Tigercat » (Tijgerkat), de « Panther » (Panter) en de « Cougar » (dit is een soort van wilde kat uit Amerika). En ten slotte is er de « Tiger », waarmee verscheidene vliegdekschepen van de Amerikaanse Marine zijn uitgerust.

De « Tiger » heeft echter niet veel geluk gehad. Dit type was het eerste dat bestemd was voor de Amerikaanse Marine. De vorm van de romp was zeer speciaal en nauwkeurig bestudeerd. Die romp was aerodynamisch en geschikt om supersonische snelheden te bereiken. Het vliegtuig had dus, zo meende men, een schitterende toekomst voor zich. Het werd trouwens in een grote reeks besteld. Maar toen de eerste vliegtuigen werden afgeleverd, stelde men vast dat ze een paar « kinderziekten » hadden. Voor de « Tiger » waren die ziekten van tamelijk ernstige aard : bij geringe snelheid, evenals bij grote snelheden was het vliegtuig zeer gevaarlijk. Tussen de twee, dus bij gemiddelde snelheid, was het schitterend. De U.S. Navy annuleerde een deel van haar bestellingen en dat was een buitenkansje voor de Chance Vought « Crusader », de rechtstreekse concurrent van de « Tiger » van Grumman.

De constructeurs van de « Tiger » konden echter alle moeilijkheden overwinnen. Het beste bewijs daarvoor is wel het feit dat de « Tigers » nog steeds in dienst worden genomen. Maar toen alle moeilijkheden geëffend waren, was zijn kans verkeken. De U.S. Army wou helemaal niets weten over de nieuwste Tigerversie, nl. de « Super-Tiger ».

Er waren andere landen die moderne gevechtsvliegtuigen wilden aankopen, o.m. Japan. Grumman

bood zijn « Super Tiger » aan en die werd dan vorig jaar ook aangenomen door de Japanse deskundigen. De concurrenten bleven blijkbaar niet bij de pakken zitten, want de keuze van de deskundigen werd door de Japanse regering niet goedgekeurd... Uiteindelijk gaven de Japanners dan de voorkeur aan de Lockheed F-104 « Starfighter », het type dat ook door de regeringen van Nederland en België werd besteld.

DIT IS DE « TIGER »

In cijfers...

Spanwijdte	9,65 m
Lengte	12,44 m
Hoogte	3,88 m
Normaal gewicht	6.300 kg
Maximum gewicht ...	8.400 kg
Maximum snelheid ...	1.435 km/p.u. (Mach. 1,35)
Stijgsnelheid	80 m/p.s.
Plafond	17.000 m

... EN DE « SUPER TIGER »

Normaal gewicht	6.800 kg
Maximum gewicht ...	10.500 kg
Maximum snelheid ...	2.188 km/p.u. (Mach. 2,03)
Stijgsnelheid	115 m/p.s.
Plafond	22.000 m

Herken je de « Super Tiger » ? De neus is langer dan die van de « Tiger ». De luchtinlaten zijn duidelijk zichtbaar. Het onderste van de romp is enigszins gewijzigd. Dit vliegtuig draagt hier twee raketten « Sidewinder » onder de romp en twee brandstofreservoirs onder de vleugels. Het heeft geen kanonnen.

DE GRUMMAN G 98 « TIGER » IN DETAIL

De Grumman « Tiger » en de verbeterde versie « Super Tiger » zijn interceptievliegtuigen, die oorspronkelijk werden gebouwd om op vliegdekschepen gebruikt te worden. Zij bezitten dan ook vleugels die kunnen opgeplooid worden. Zij hebben een « hook » (landingshaak). Men kan de « Super Tiger » echter ook kopen zonder de speciale uitrusting van de marinevliegtuigen.

De twee versies zijn uiterlijk bijna hetzelfde. Zij hebben dezelfde pijlvormige draagvlakken, in de helft van de romp aangebracht. Zij hebben « edge flaps » (vleugelkleppen) over heel de spanwijdte. De « Tiger » kan op zeer korte afstand stijgen en landen.

Het vliegtuig is uitgerust met radar. Er is slechts een plaats voor de piloot, zijdelings daarvan ziet men de luchtinlaten, de brandstofreservoirs, de straalmotor en de straalpijp van de straalmotor, uitgerust met een post-verbrandingssysteem.

De straalmoter van de « Tiger » is een Wright J 65-W 6, met een stuwkracht van 5.000 kg. Die van de « Super Tiger » is een General Electric J 79, met een stuwkracht van 6.800 kg. De « Tiger » kan in de lucht geravitailleerd worden, dank zij een intrekbare pijp die je op de foto hiernaast ziet.

Tweehonderd achten vijftig jaar geleden viel een Brits-Hollands escader onder het bevel van admiraal sir George Rooke vijftig met goud geladen Spaanse galjoenen aan in de baai van Vigo. Hiermee werd een nieuw hoofdstuk geschreven van een zeer lange en bewogen avonturenroman, die begon in 1492. Hier volgt een brokstuk uit die roman...

SEDERT CHRISTOFFEL COLOMBUS...

SEDERT Christoffel Colombus en de Spaanse Conquistadores de Antillen en de Nieuwe Wereld hadden ontdekt, begonnen de Spanjaarden het veroverd gebied te exploiteren. Eerst plunderden en moordden zij, daarna begonnen ze de mijnen stelselmatig af te zoeken en er meer Indianen te werk te stellen. Aldus verzamelden zij ontzaglijke rijkdommen: goud, zilver, smaragden, amethisten, parels, enz...

Voor de ontdekking van Amerika was er weinig goud in Europa. Nu haalde men uit de nieuw veroverde gebieden ieder jaar zoveel goud, als alle koningen en alle bankiers uit de Middeleeuwen samen ooit in hun bezit hadden! Om die fabelachtige schatten naar Spanje over te brengen waren er schepen, veel grote schepen nodig. Zij moesten ontsnappen aan de tropische tornado's, aan de koraalriffen die de zeelui van toen nog slecht kenden, aan de lange periodes van windstilte tijdens dewelke het drinkwater uitgeput raakte en de voorraden levensmiddelen rotten. Ze moesten ook ontsnappen aan de piraten die hun hoofdkwartier hadden opgeslagen op het Schildpad-eiland en de Zee van de Antillen afschuimden.

ZOVEEL GOUD...

Bij het begin van de XVI[e] eeuw gingen er vreselijk veel schepen naar de haaien. Ze waren meestal te zwaar geladen. Sommige schepen waren zo boordevol met goud geladen, dat het water langs de poorten binnen spoelde en de schepen nog in de vertrekhaven zelf zonken. Ze waren slecht gebouwd, ze werden slecht gemaneuvreerd en ze waren slecht of helemaal niet bewapend. Ten slotte richtte de « Consejo de Indias », de raad van Indië, een controle- en organisatiesysteem in voor het vervoer tussen de koloniën en Spanje. Er werden konvooien gevormd en degelijk bewapend. Dat waren de beroemde « Flotos de Oro », de Goudvloten.

Ieder jaar en drie eeuwen lang, verlieten twee vloten goudgaljoenen de koloniën voor Cadix. In hun ruim lag het goud in staven of in « tortas » (niet geraffineerde goudstaven die de vorm hadden van een taart), koffers met goudstukken en met stukken van acht (een goud- of zilverstuk met een waarde van 8 reaal — gewicht 27 gr.), juwelen, edelstenen, fijn bewerkt vaatwerk in zilver, paarlen, kruiden en ook de cochenille (Amerikaanse schildluis die een karmijnrode verf opleverde), lederwaren, tabak, suiker, fijn hout, bont, enz...

DE « PLATA FLOTA » VAN 1702

Er waren te weinig schepen, de kapers en de piraten werden steeds driester en de politieke toestand in Spanje was niet erg rooskleurig. Om al deze redenen was de Flota die in 1702 naar Cadix stevende, de éérste sedert drie jaar. Ze had dus een driedubbele lading aan boord.

Ter hoogte van de Azoren werd don Manuel Velasco de Tejada, bevelhebber van de vloot, er van verwittigd dat Cadix werd belegerd door een sterk escader bestaande uit Britse en Hollandse schepen. Na overleg met markies de Château-Renault, die de 20 schepen en fregatten van de Franse escorte commandeerde, besloot hij naar het noorden toe te varen en een schuilplaats te zoeken in de Ria de Vigo, op de noordwestkust van Spanje. Toen het anker geworpen was, moest men er voor zorgen dat de schatten van de galjoenen naar veiliger oorden werden gebracht. Maar men ontscheepte bijna niets. Er kwam te veel paperasserij aan te pas, er was bovendien de traditionele onbekwaamheid van de hoge omes, er waren geen kaaien, geen transport en bovendien wensten de kapiteins en de controleurs hun deel van de buit. De lading van de galjoenen was nog bijna compleet, toen de honderdvijftig zeilen van de vijandelijke vloot in de ingang van de baai verschenen. Dat was op 23 october 1702.

GEEN ENKEL ONTSNAPTE!

Château-Renault en Don Manuel hadden de twee oevers van de nauwe haveninvaart versterkt en een vlottend paalwerk sloot de ingang er van af. De Franse schepen hadden zich in halve cirkel gelegd en beschermden de Spaanse galjoenen die achter hen diep in de havengeul lagen. De Franse schepen en de twee forten vuurden uit al hun kanonnen. De slag duurde gans de dag en een deel van de nacht. Het was een hel! En 's morgens waren al de Spaanse galjoenen en al de schepen van de Zonnekoning gekelderd, gestrand of buit gemaakt. Twee duizend achthonderd doden, meer dan drie duizend gewonden. De buit van de Engelsen overschreed

SCHATTENJACHT IN DE BAAI VAN VIGO

Een duiker keert terug uit het wrak van de « Tambor ».

anderhalf miljoen pond sterling (geldwaarde uit die tijd) en de buit van de Hollanders was beslist even groot.

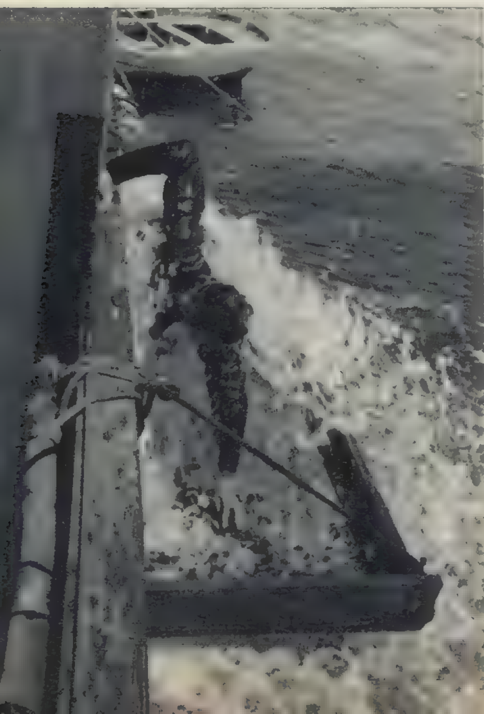
HET GOUD STEEKT ONDER DE MODDER

Ik heb deze geschiedenis samengesteld met de stukken die ik in de bibliotheken en de archieven van Europa heb gevonden. Ik ging een eerste maal naar de plaats van de slag zelf in 1954, de wrakstukken lagen er. Ze waren bijna volledig in de modder weggezonken. Men zag nog slechts het opperdek, waarop witte zeeanemonen bloeiden en vleesetende planten met een rubberachtig uitzicht. De masten en heel de bovenstructuur van de galjoenen zijn sinds lang verdwenen. Het zou veel werk en moeite kosten eer men de lading zou kunnen bereiken...

DE SCHAT WORDT OPGEZOGEN

Sedert meer dan vier jaar werkt men thans om de schatten uit het ruim van de galjoenen te halen. Ik werk er iedere dag sedert 1956 met de autonome duikers van een Amerikaanse compagnie (drie Amerikanen, een Fransman en ik). Ons schip heet « Dios te Guarde » (God bescherme je) en meer dan eens hebben wij ondervonden dat wij door Hem beschermd waren.

Om in de modder te boren en in het ruim van de galjoenen te komen die verborgen liggen onder een bezinkingslaag die soms 15 m dik is, hebben wij een zuigmachine gebouwd: een dikke half soepele buis. Om het mondstuk van deze buis is een rubberslang geschroefd die druklucht aanvoert. De modder en de wrakstukken worden opgezogen en naar een zeef gevoerd waarin alle interessante stukken blijven liggen. De rest sijpelt er door. Om instortingen te vermijden, lieten wij telkens weer een « modderput » neer.

DE ONTPLOFFING HAD HET WRAK IN TWEE GESNEDEN

Uit het galjoen « Tambor » hebben wij kanonnen opgehaald, kogels, ankers, vaatwerk en wapens. Na drie maanden werk, bemerkten we dat het wrak in twee gebroken was. Dat was pech want ons werk was voor niets geweest. Inderdaad, het is steeds achteraan in het ruim dat de kostbare metalen, die zwaar zijn, werden opgeslagen. Wat voor ons zichtbaar werd was de boeg...

Wij wilden de andere helft van het schip vrij maken toen we uit Londen interessante documenten ontvingen: de logboeken van een Engels schip dat, na de slag, het rijkste en het grootste van de buit gemaakte galjoenen naar Engeland wou slepen. Bij de ingang van de baai stootte dit galjoen op een rif en zonk.

DE « SANTO CRISTO DE MARACAIBO »

En onmiddellijk zochten wij dit galjoen, de « Santo Cristo de Maracaïbo ». De bodem was rotsachtig, dus hoefden wij de modder niet eerst op te ruimen. Het groot probleem was het wrak te vinden ten zuidwesten van het rif waar de wind en de stroming het hadden gedreven. Wij verdeelden de zee voor ons in vierkanten met een zijde van 200 m en begonnen methodisch dag aan dag te duiken. We hadden geluk en vonden het wrak bijna onmiddellijk.

ZIJN WE RIJK GEWORDEN ?

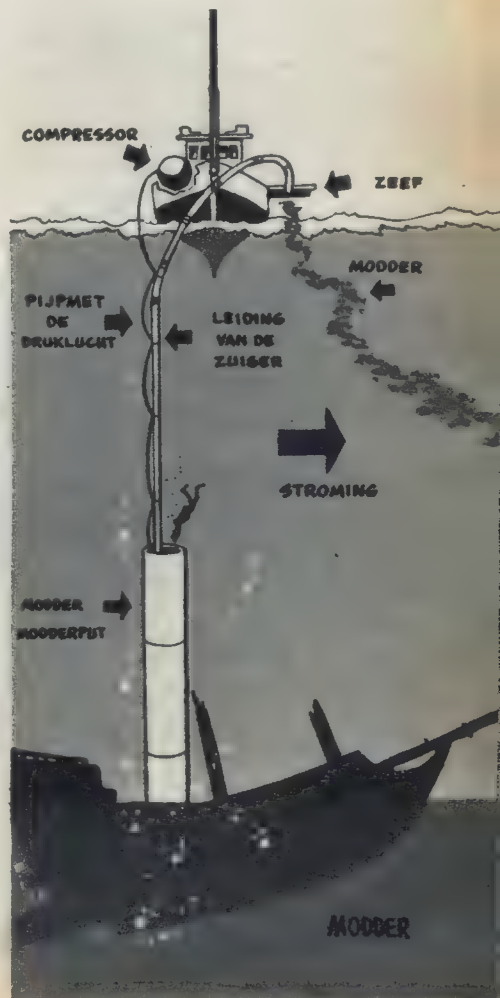
Over een grote oppervlakte was de rots bezaaid met kanonnen, kogels, lood en diverse voorwerpen. Toen wij die avond de haven binnen liepen, voelden we ons een koning te rijk!

Er blinkt iets in de zeef. Is het goud ? Een edelsteen ?

Wij haalden de kanonnen op en vonden daarop de « broad arrow », de brede pijl, gegraveerd en de cijfer van George III (uit het huis van Hannover) en daarboven de Britse kroon. Het kanon dat wij opgehaald hadden was dus van Britse herkomst en meer dan 25 jaar ouder dan het eigenlijk had moeten zijn... Wij hadden de « Santo Cristo de Maracaïbo » niet gevonden en hadden dus ook nog geen goud. Moedig doken wij opnieuw, wij waagden het steeds dieper en dieper te gaan. De rotsachtige chaos was zeer indrukwekkend. Diepe kloven, steile rotswanden, soms heb ik ze vergeleken met verzonken kathedralen.

Toen kwamen de eerste winterstormen van het jaar 1957 en wij moesten de baai ontruimen. Op dit ogenblik was ieder van ons bijna 700 uren onder water geweest en nog hadden wij de « Santo Cristo de Maracaïbo » niet gevonden...

Robert STENUIT

DE GROTE

TOEN de Spaanse Conquistadores voor het éérst de Nieuwe Wereld betraden waren zij verbaasd over de rode en gele kleur van sommige stromen. Zij noemden die stromen « Colorado », d.w.z. rood gekleurd.

Die stromen « in technicolor » kan je zowel in Noord- als in Zuid Amerika bewonderen. De beroemste is beslist de rio Colorado die ontspringt nabij de Fremontberg in het Rotsgebergte. De rio Colorado besproeit de Staten Wyoming en Utah, scheidt Nevada en Californië van Arizona en werpt zich na een tocht van 3200 km., in de golf van Mexico, in de Stille Oceaan.

De rio Colorado is de beroemste stroom, omwille van de weg die hij zich dwars door de rotsen heeft gebaand. De rivierbedding is zeer diep ingesneden en geflankeerd door steile rotswanden. Zulke bergengten heetten de Spanjaarden cañon (spreekt uit canjon) en zo worden ze op onze dagen nog steeds genoemd. Die cañons zijn indrukwekkend prachtig in al hun oer-schoonheid. Men staat hier als het ware voor een wereld op haar eerste scheppingsdag. De « Gran Cañon » van de Colorado is 70 km. lang, van 18 tot 24 km. breed en heeft op sommige plaatsen een diepte van 1500 à 1600 m.

EEN NATUURFENOMEEN

Een cañon is een natuurfenomeen eigen aan de streken met een droog klimaat en zachte aardlagen. Om het fantastisch en groots decor van de « Gran Cañon » te boetseren, had de

COLORADO-CAÑON

natuur beslist miljoenen jaren nodig. De erosie — het kolkend water van de stroom, weer en wind — vrat sommige rotsen meer uit dan andere (sommige rotsen zijn uit zandsteen, andere rotsen uit kalk- of leisteen) en heeft sommige toppen afgesleten tot naalddunne pieken. Het geheel kreeg daardoor het uitzicht van een ietwat onheimelijke, mysterieuse, gigantische en eenzame tempelstad.

Ernest A. Heiniger, een medewerker van Walt Disney, zwierf een jaar lang met zijn camera door dit prachtig landschap en kon de diverse aspekten van rotsen, water, van licht- en schaduwspel op filmband vastleggen. Hij bestudeerde en filmde ook het leven van de vogels, de slangen, de roofdieren van de cañon en had zelfs oog voor de flora. Het geheel is een mooie en boeiende film geworden. Ga kijken naar de film van de « Gran Cañon » indien je daartoe de gelegenheid hebt.

1. - Eeuwen en eeuwen vrat en knaagde het kolkende water aan de rotsen. Sommigen zijn te hard en werden niet zo diep ingevreten. Van op afstand gezien, gelijken ze op de ruïnes van een geheimzinnige tempelstad

•

2. - Pas wanneer de zon haar zenith nadert, dringen de stralen tot beneden in de cañon door.

•

3. - De « Gran Cañon » in de winter : de camera verraste een wijze uil die op een besneeuwde tak zit te mediteren...

•

4. - Een plaatje om sprakeloos van bewondering te bekijken.

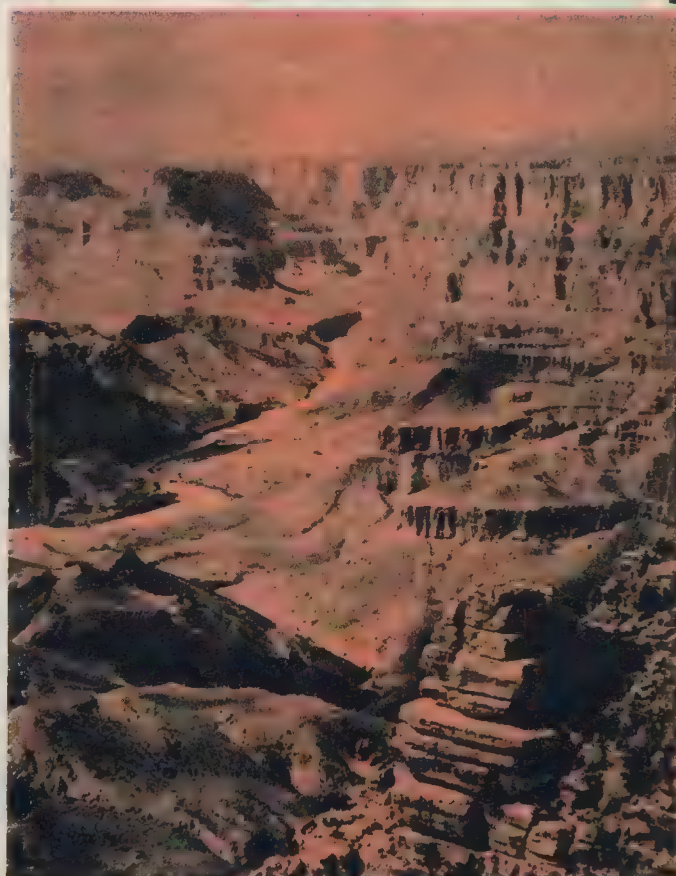
•

5. - « Wat komt de mens hier doen ? » schijnt deze cayotte zich af te vragen.

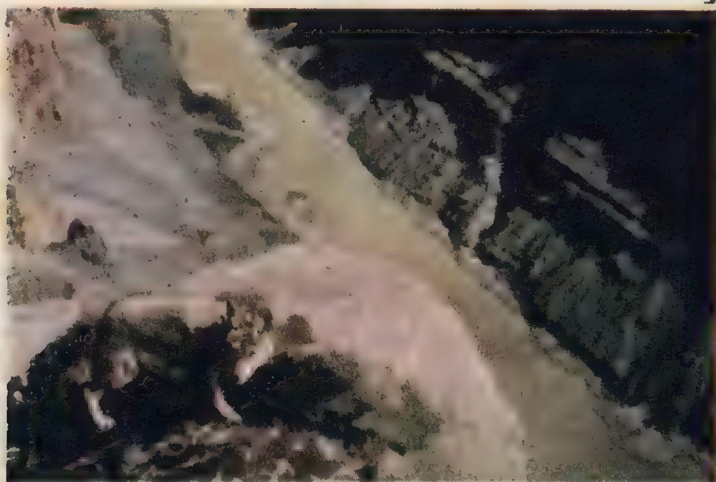
3

4

5

DE WARMTE IS DE VIJAND DER PROJEKTIELEN

HO!... Een vallende ster! Ik doe een wens... » Dat roepen de dichters en de wandelaars die op een zachte avond in de maand augustus of september een vallende ster zien. Wat is die ster eigenlijk? Een lichaam verloren in de ruimte, dat tegen grote snelheid met de aardatmosfeer in wrijving komt en in een oogwenk volledig verteerd is. Het is best mogelijk dat de wandelaar die op onze dagen meent een vallende ster te zien, in werkelijkheid te doen heeft met een projectiel dat in de lagere atmosfeerlagen verbrandt.

DE projectielen hebben net als de snelle vliegtuigen af te rekenen met de warmtebarrière en hun vooruitgang wordt er beslist door geremd. Er zijn vier grote categorieën projectielen. De projectielen grond-lucht, d.w.z. dat zij gelanceerd worden van op de grond en een objectief in de lucht moeten vernielen. Deze projectielen worden niet bedreigd door de warmtebarrière, zij verlaten de grond en hun snelheid wordt opgevoerd al naar gelang zij stijgen en bijgevolg dunnere luchtlagen ontmoeten. Er zijn de projectielen lucht-grond. Zij doen dus de reis in omgekeerde richting en hebben gewoonlijk een zeer kort traject af te leggen. Zij worden van uit een vliegtuig gelanceerd en, alvorens zij de tijd hebben te verhitten, zijn ze reeds aan het doel gekomen. Er zijn de projectielen lucht-lucht. Zij worden van uit een vliegtuig gelanceerd om een ander vliegtuig te treffen. Ook zij hebben een zeer kort bestaan en niet de tijd door de wrijving met de lucht te verhitten. Het zijn de projectielen grond-grond die het meest te lijden hebben. Vermits zij de klassieke artillerie moeten vervangen, werden zij in alle kalibers gebouwd. Hoe verder zij moeten vliegen, des te groter moet hun snelheid wezen. Het gevolg is, dat zij een grotere kans lopen te verhitten. Dit is o.m. het geval met de ballistische projectielen van gemiddelde draagwijdte (IRBM) of de intercontinentale projectielen (ICBM). Reeds bij het vertrek, wanneer zij zeer snel de dichte atmosfeer verlaten, hebben zij de tijd om te verhitten tot 500 en zelfs tot 1000° C. Bij de aankomst, wanneer zij met een maximum snelheid naar de grond toe vliegen is het nog erger. In 1944 kwamen de Duitse V-2 vaak gloeiend aan hun eindpunt, dat Antwerpen of Londen was. Sommigen ontploften alvorens zij de grond raakten. Dit fenomeen was dus reeds zeer duidelijk na een reis van 300 km. Thans moeten de raketten een weg afleggen van 2.400 km en de lange afstandsraketten gaan tot 8.000 en zelfs tot 10.000 km! Met een snelheid van 20.000 km per uur, dat is meer dan twintig maal de snelheid van het geluid, suizen zij naar de grond toe. Een klein voorbeeld: de experimentele raket « Thor Able », gelanceerd op de proefbasis Cap Canaveral, twam terug in de atmosfeer met een snelheid van 25.500 km per uur. Haar punt had een temperatuur van 6.600° C. Je begrijpt, dat deze hitte méér dan voldoende is om de raket te vernietigen! Met de raket zijn dan eveneens wetenschappelijke instrumenten vernield of de gevaarlijke lading ontploffingsstoffen, die de raketten in oorlogstijd zouden meevoeren.

De geleerden en de technici trachten sedert enige tijd de neus of de punt van de raketten na hun reis terug te krijgen. Zij willen nl. weten welke schade de verhitting heeft aangericht. Het probleem is nóg ingewikkelder wanneer men een kunstmatige satelliet uit de atmosfeer wil terug opvangen. Je weet het, het is mogelijk een raket naar de maan te schieten en zelfs een raket rond de maan te laten vliegen — dat hebben de Russen bewezen — maar tot nog toe vond men het middel niet om een raket of eer satelliet onbeschadigd weer op de aarde te doen neerkomen! Steeds weer wordt de techniek gehinderd door de warmtebarrière. Het is beslist de warmtebarrière die de vooruitgang van de interplanetaire raketten of satellieten tegenhoudt.

Eensdaags zullen de geleerden en de technici die muur beslist meester worden!

OP BEZOEK BIJ JEAN

Jean Rostand voor zijn villa te Ville-d'Avray, waar hij [illegible] acht en dertig jaar woont. Het is achter deze muren dat hij zijn laboratorium heeft ingericht en hij iedere dag werkt.

IN een grote villa te Ville-d'Avray, niet ver van Parijs, woont Jean Rostand, een groot Frans bioloog, seder acht en dertig jaar. Hij heeft er zijn studiekamer en zijn laboratorium, en werkt er zeven uren per dag.

Jean Rostand werd geboren te Parijs in 1894, en toen hij pas zes jaar oud was interesseerde hij zich reeds voor het leven van planten en dieren. In de tuin van de ouderlijke villa te Cambo zocht hij bloemen en vlinders. Twee jaar later kon je hem steeds vinden met de neus in geleerde boeken over natuur- en dierkunde, en toen hij negen jaar was correspondeerde hij met Fabre, de beroemde entomoloog. Zijn ouders moedigden zijn studies en opzoekingen aan.

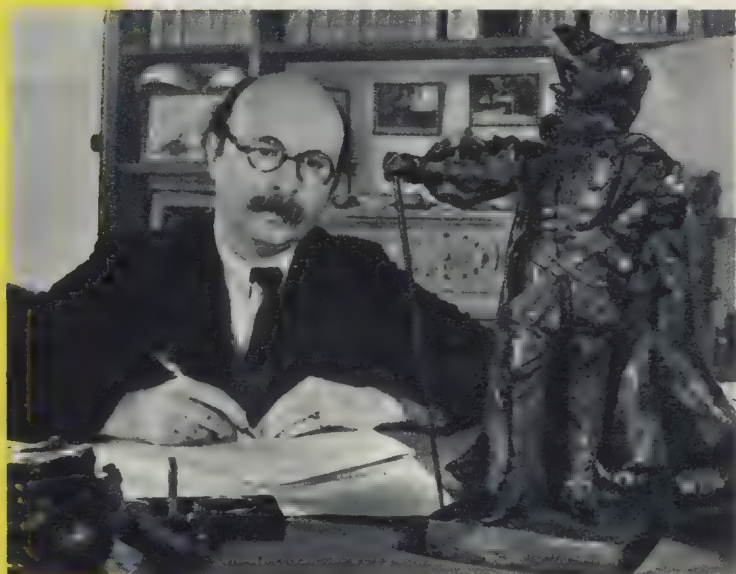
DE VADER VAN JEAN ROSTAND

Weet je wie de vader van Jean Rostand was? Niemand minder dan Edmond Rostand, Frans dichter en toneelschrijver. Zijn versdrama's « Cyrano de Bergerac », « L'Aiglon » (Het Arendsjong) en « Chantecler » bezorgden hem een groot succes. Je hebt misschien op school reeds een paar versregels uit « Het Arendsjong » of uit « Cyrano de Bergerac » moeten lezen of misschien zelfs moeten voordragen.

« Het Arendsjong » en « Cyrano de Bergerac » behoren nog steeds tot het klassiek Frans toneelrepertorium en worden nog ieder seizoen opgevoerd. Ons persoonlijk kunnen die stukken niet meer bekoren, maar wellicht beleven jullie nog genoegen aan de welbe-

[illegible] Jean Rostand [illegible]

Jean Rostand aan zijn [illegible]. Je ziet het bronzen beeld van Cyrano de Bergerac, een van de spirituelste toneelhelden van zijn vader, Edmond Rostand.

ROSTAND

spraaktheid en de bravoure van Cyrano. Edmond Rostand werd op 4 juni 1903 lid van de Franse Academie. Jean, toen nog een kleine jongen met blonde lokken, woonde de plechtigheid bij en bewaart er een levendige herinnering aan. Hij bewonderde zijn vader ! Thans, na ongeveer zeven en vijftig jaar, zit Jean Rostand in de zetel van zijn vader. Hij werd inderdaad tot lid van de Franse Academie verkozen en dit om zijn werk als groot geleerde en zijn verdiensten als bioloog te huldigen.

EEN EENZAAM GELEERDE

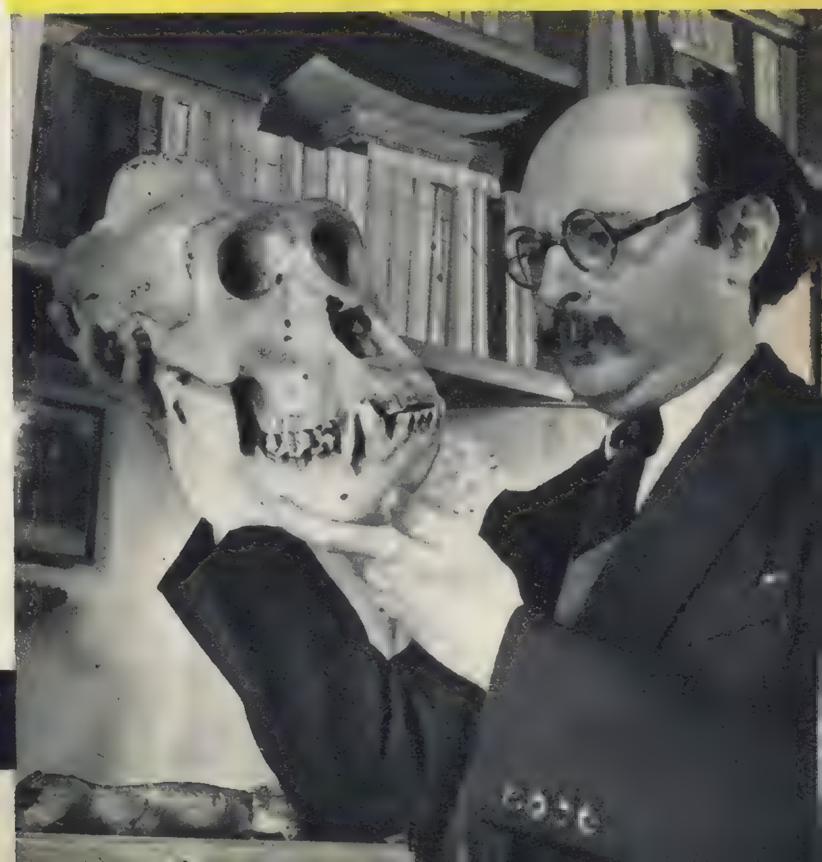
Jean Rostand is een eenzaam geleerde. Hij heeft een hekel aan publiciteit en officiële plechtigheden. Na zijn viering als lid van de Académie française is hij dan ook onmiddellijk teruggekeerd naar zijn stille studeerkamer, waar hij tracht de raadselen van het leven te doorgronden.

DE « ACADEMIE FRANÇAISE »

DE « Académie française » werd in 1635 gesticht door kardinaal Richelieu die de letteren en de schone kunsten wilde bevorderen en aanmoedigen. In het begin telde de Academie slechts zes leden, thans zijn er veertig, evenveel als er zetels zijn. De zetels worden verdeeld tussen schrijvers, geleerden, professoren, geneesheren, diplomaten, enz. Ook geestelijken en zelfs militairen kunnen deel uit maken van de Academie. De leden van de Franse Academie worden in Frankrijk « de onsterfelijken » genoemd. Wat een indrukwekkende titel ! Inderdaad. Nu geven de Franse spotvogels de Academie en haar leden ook wel eens andere namen die minder indrukwekkend en minder eerbiedwaardig zijn. De Academie wordt door hen ondermeer « Hôtel des Invalides de la littérature » geheten. Je moet weten dat het meestal oudere mensen zijn die de eer hebben verkozen te worden tot lid van het eerbiedwaardig genootschap. Het is de taak van de leden van de « Académie française » de zuiverheid, de juistheid en de rijkdom van de Franse taal te bewaren en het Frans ingang te doen vinden in het buitenland. Het is ook de taak van de leden een woordenboek samen te stellen. De éérste editie van een woordenboek, samengesteld door de « onsterfelijken », werd aan koning Lodewijk XIV aangeboden in het jaar 1694. Op dit ogenblik telde de « Académie française » slechts achttien leden.

Rostand heeft een rijke bibliotheek, een kostbare hulp voor z'n studies en opzoekingen. Dikwijls raadpleegt hij het werk van z'n grote voorgangers. Boven de boekenrekken zijn insektenverzamelingen.

Voor de bioloog stellen mensen en dieren grote, ingewikkelde problemen. Jean Rostand tracht het mysterie van leven en dood te doorgronden.

FOTO'S « ATLANTIC PRESS »

DE TRIOMF VAN

HOGER! NOG HOGER! ZEGGEN ONZE TEKENAARS

DE jumpologie is in de mode. Ze komt vanzelfsprekend uit Amerika overgewaaid. Naar het schijnt, kan men uit de sprong van een mens zijn karakter lezen. Wij hebben onze tekenaars verzocht eens even te springen en je ziet hier het resultaat. Kan jij, uit de wijze waarop zij springen, hun karakter ontleden? Probeer het eens!

Tibet springt als een echte kwajongen en beleeft er zelf het meest pret aan. Kid Ordinn glundert, hij is fier op Tibet... En wat denkt de sheriff er over?

Een, twee, drie... Hop! Onze vriend Reding springt. Het schijnt helemaal niet naar de zin van Jimmy Torrent en Jari.

Berck wou niet springen, tenzij hij zijn onafscheidelijke vriend Pechvogel mee de hoogte mocht intrekken. Arme Pechvogel.

Spaghetti, die zelf al heel wat heeft meegemaakt, had dit niet van zijn baas Dino Attanasio verwacht.

Willy Vandersteen, wanneer zal jij eens ernstig worden? Maar wij hopen nooit! Wij beleven te veel pret aan Lambik, Suske en Wiske.

DE JUMPOLOGIE!

« Steeds maar hoger ! » roepen Jean Graton en Michel Vaillant. Waar zal dat eindigen ?

René Follet springt zo recht en strak als een boonstaak. Jimmy Stone schijnt te zeggen : « Nou vriend, kalmpjes aan ! »

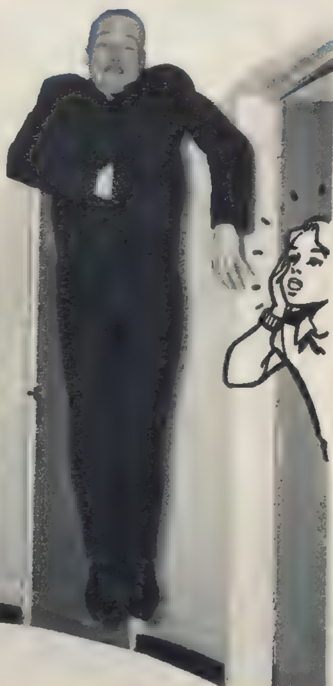

Mortimer heeft al heel wat rare dingen gezien, maar toen Edgar Jacobs bijna dwars door het plafond sprong, viel zijn pijp hem uit de mond van verbazing !

Reporter Tim Toronto schijnt niet veel bewondering te hebben voor de sprong van zijn geestelijke vader Greg.

Aanziet hij zich voor Napoleon ? Maar neen, het is onze vriend Craenhals. Teddy staat er onthutst bij te kijken.

Hip ! Hip ! Hoera ! Daar gaat ie ! Leve de vreugde en leve het avontuur ! Aidans en zijn helden Tom en Pat.

SENSATIE IN DE AUTOMOBIELSPORT

MICHEL VAILLANT

TREKT ZICH TERUG UIT DE COMPETITIES !

Het is thans officieel. Wij zullen de jonge kampioen dit jaar niet als racer op de grote renbanen zien optreden. Dit onverwacht nieuws laat zijn vrienden en bewonderaars perplex

LOUIS LATOUR directeur van « L'Eclair de France » gaat op inlichtingen uiut.

Louis Latour wenst er meer over te vernemen en ondervraagt twee vrienden van Michel...

JOSEPH, ZIJN WERKTUIGKUNDIGE :

« Mij spijt het zeer erg, maar er is niets aan te veranderen. Het is een beslissing getroffen door de fabriek ! »

RACER BILL RIX :

« Ik snap er niets van ! Ik moest hem ontmoeten tijdens de Grote Prijs van Monaco... Ik weet nochtans uit goede bron dat Michel in het Zuiden van Frankrijk verblijft... »

Vriend-lezer, het is naar onze mening absoluut uitgesloten dat Michel doodgewoon zou ingeslapen zijn in de lekkere zon van het Zuiden...

WAAR HIJ ZICH BEVINDT, DAAR GEBEURT ER BESLIST IETS ONGEWOONS !

Jean Graton ZET ZIJN TEKENTAFEL IN DE HOEK !

Sedert een week is Jean Graton uit zijn woning verdwenen. Zijn tekentafel was in de hoek geschoven en daarop lag een potlood en een hagelwit vel papier !... Onze medewerker werd de laatste dagen hier en daar opgemerkt, o.m...

AAN HET STUUR VAN EEN 10-TONNER

Op de snelweg Brussel-Amsterdam. Op de vraag : « Wat doe je hier ? » antwoordde hij doodkalm : « Ik vervoer aardappelen. Dat is mijn goed recht, he ? »

VOOR EEN MICRO !

Hij werd opgemerkt in een radiostation. « Wil je radioreporter worden ? » vroegen we hem. Jean Graton weigerde halsstarrig een verklaring af te leggen.

LAATSTE BERICHTEN !

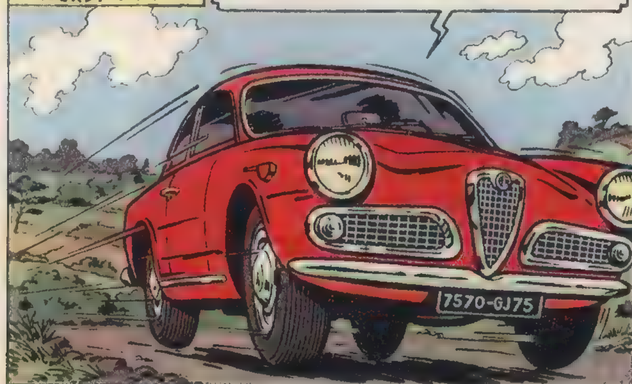
Wij vonden hem terug tussen twee stoere agenten van de verkeerspolitie. Daar hij zag dat we erg ongerust waren, riep hij ons toe : « Maak jullie geen zorgen. Ik bereid mijn volgend tekenverhaal voor... En dat zal inslaan ALS EEN BOM ! De titel :

TOCHT door de NACHT

DE VLAMMENZEE

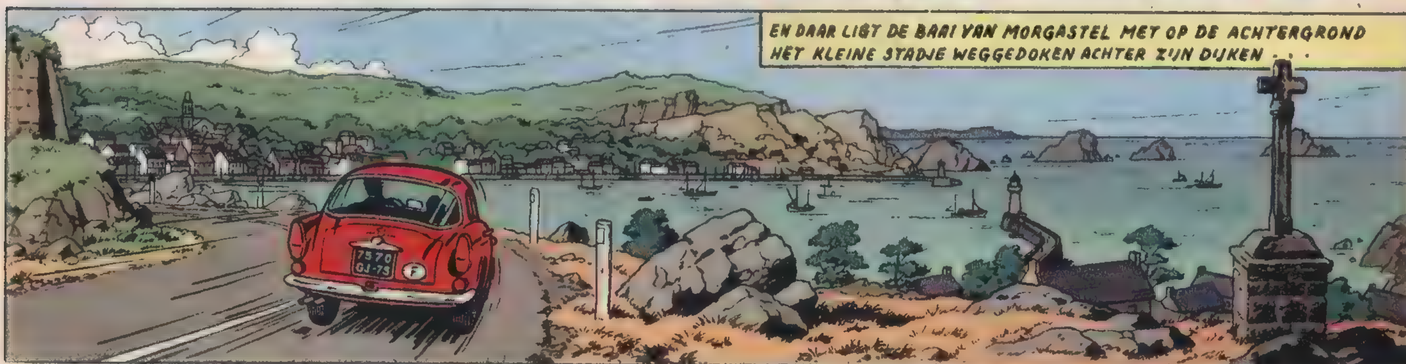
DOOR JACQUES MARTIN

Ieder Soil-station is een oog dat de passage van onze held bespiedt...

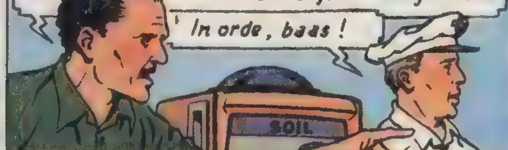

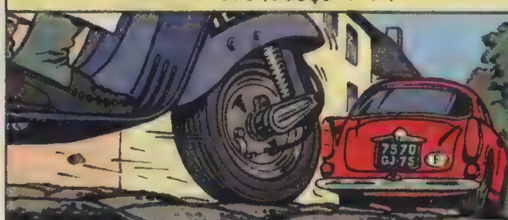

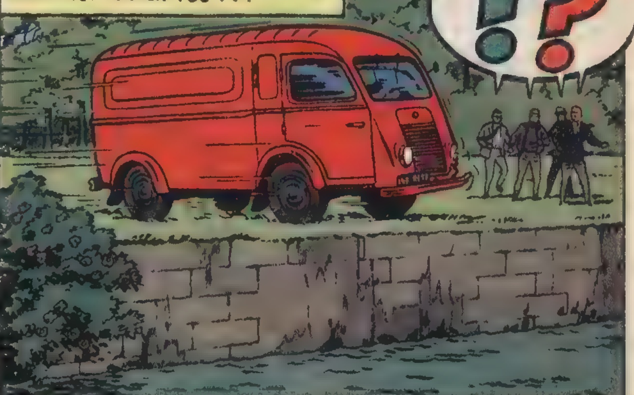

(Wordt voortgezet.)

Dit avontuur boeit je, dus lees je ook : HET SEIN STAAT OP ROOD. In dit album vind je Lefranc terug.

VOLGENDE WEEK PRESENTEERT

Englebert

**JE OM DE 14 DAGEN
EEN NIEUWE
SPANNENDE KRONIEK
OVER DE**

VERKEERSREGELS

gift van
englebert

MICHEL VAILLANT
zal je de verkeersregels van naadje tot draadje uitleggen.

LAATSTE BERICHTEN :

De jonge Alain Sobol uit Watermaal zal zijn vader vijf nieuwe ENGLEBERT banden kunnen schenken. Inderdaad, Alain die pas negen jaar oud is heeft het ENGLEBERT spel « Speel met ons mee », verschenen in december 1959, gewonnen. Bravo, Alain ! Wij wensen je vader een goede reis met de banden ENGLEBERT !

Alle andere deelnemers krijgen van hun grote vriend de ENGLEBERT-band een klein verrassingsgeschenk dat hen beslist zal bevallen !

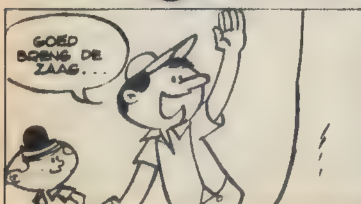
publiart*

Baron STOEF en de cha-cha's

Parein

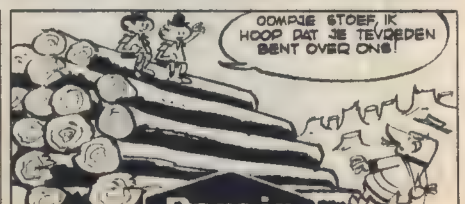

publiart*

DE BISCUITS PAREIN BIEDEN ALLE DEELNEMERS VAN DE GROTE KUIFJE'S PRIJSVRAAG EEN PRACHTIG GESCHENK AAN !

DE GESCHIEDENIS VAN DE WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

DE CONSTITUANTE

DE Constituante is de naam voor de Franse volksvertegenwoordiging die vergaderde en tot taak had Frankrijk een constitutie of grondwet te geven. Toen Lodewijk XVI zich op 23 juni 1789 onderwierp aan de wil van de Derde Stand, was de Franse revolutie een feit. Inderdaad, door een grondwet te aanvaarden, onderwierp hij zich aan een politiek regime, geleid door het volk.

1. — TE PARIJS...

TE Versailles was alles tamelijk glad verlopen maar in Parijs ging het er heel anders toe. Parijs was de meest bevolkte stad van Frankrijk en de Parijzenaars spraken graag hun woordje mee. De kozijn ven de koning, Filips van Orleans, kleinzoon van de Regent die geschiedenis zou maken onder de naam Philippe-Egalité, droomde er van de koning van de troon te werpen. Hij stelde de tuinen van het Palais-Royal open voor het publiek. Daar kwamen de volkstribunen, zoals Camille Desmoulins de tirannie van Lodewijk XVI aan de kaak stellen. Zij zeiden, dat hij Necker had weggestuurd en troepen had samengetrokken in de voorsteden. En op zekere dag...

2. — OP 14 JULI

HET volk greep naar de wapens en bestormde de Bastille. De Bastille was een Staatsgevangenis, waarin mensen werden opgesloten bij de z.g. « Lettre de cachet » (gezegeld papier). Het was een blanco volmacht van koninklijk zegel voorzien, waarop de houder de naam kon invullen van diegene welke hij in de gevangenis wilde laten zetten. De Bastille was het symbool van het despotisme en werd door het volk veroverd. Dat was op 14 [illegible] sedertdien Franse Nationale feestdag.

3. — IN HET STADHUIS

NA de parlementaire revolutie van Versailles, kwam dus de populaire revolutie van Parijs. De koning aanvaardde alles. Hij ging naar het stadhuis van Parijs en droeg de driekleurige cocarde van het nieuwe Frankrijk : blauw en rood, de kleuren van Parijs, en wit, de kleur van de koning. Parijs kreeg een gemeenteraad, voorgezeten door Bailly en een nationale garde gecommandeerd door La Fayette.

4. — LEVE DE NATIE

TERWIJL Parijs « Leve de Natie » riep en Frankrijk een nieuwe vlag schonk, ging er een stormwind over het platteland. Iedereen had schrik. Men verwachtte zich aan de « brigands ». De boeren bewapenden zich met pieken en zeisen, maar er kwamen geen brigands ! Men viel de kastelen aan en men verplichtte de kasteelheren van al hun feodale rechten af te zien...

5. — DE NACHT VAN 4 AUGUSTUS

OP 4 augustus, om acht uur 's avonds, stelde burggraaf de Noailles, een geruïneerde edelman, in de Constituante voor al de feodale rechten en de privileges van de edelen af te schaffen. De Derde Stand juichtte toe. De gepriviligeerden waren geestdriftig en verzaakten, wenend van ontroering, aan de voorrechten die zij tot dan toe hadden genoten. Bisschoppen, edelen en burgers vielen elkaar om de hals. De volgende ochtend, om acht uur, ging iedereen naar de kapel van het kasteel van Versailles, om het Te Deum aan te heffen dat de dageraad van een nieuwe tijd begroette !

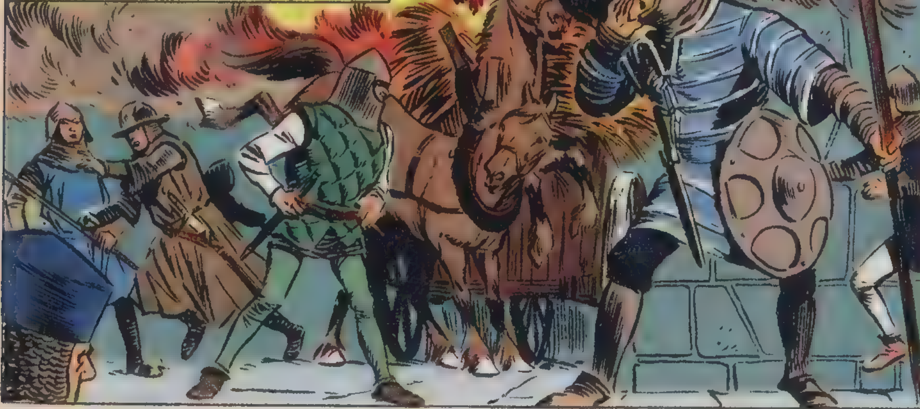

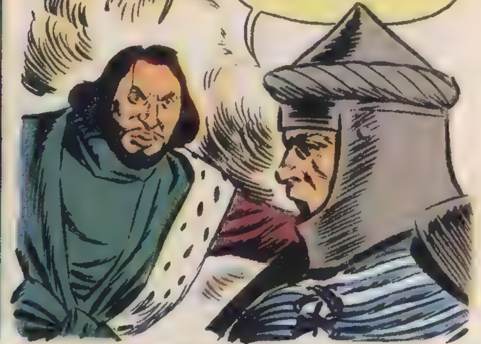
(Wordt voortgezet.)

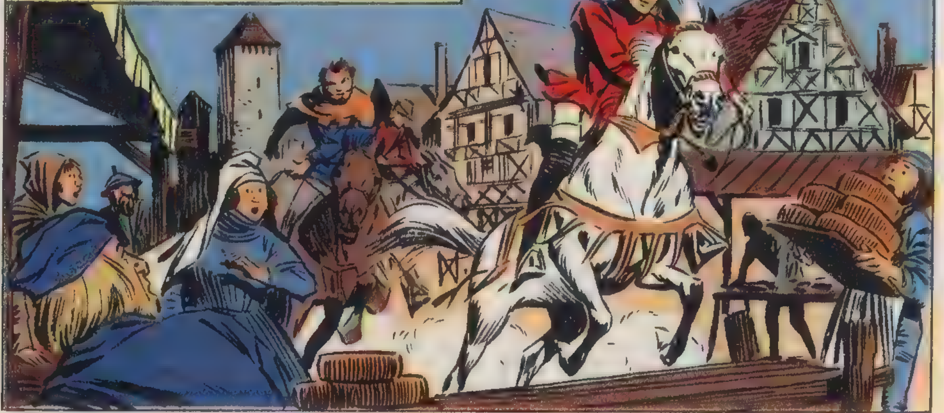
GEEN GENADE

Geholpen door zijn trouwe vrienden is het de Witte Ruiter geluk

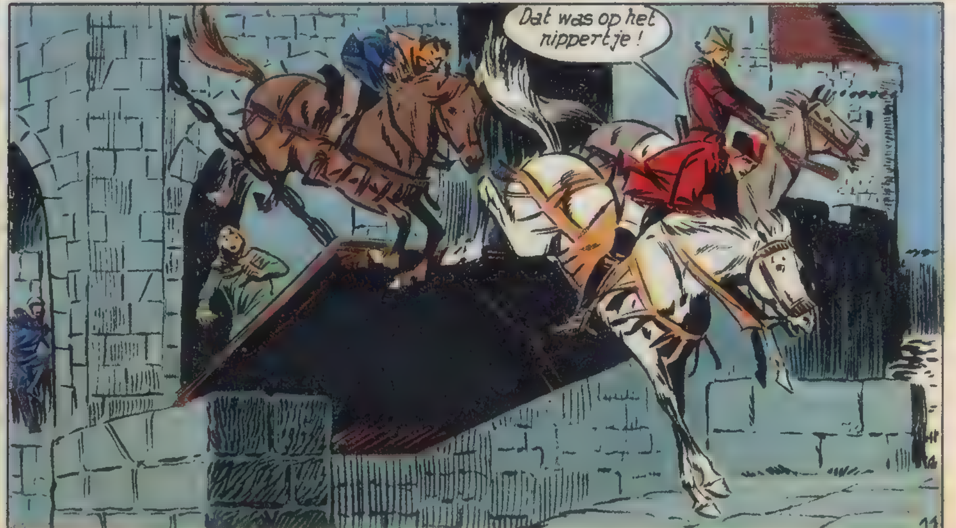

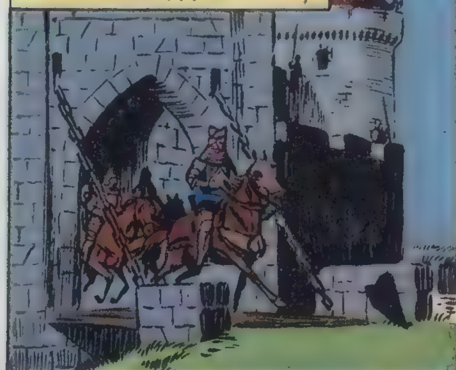

ALS JE VAN SPANNENDE AVONTUREN HOUDT, MAG HET ALBUM

door L. en F. FUNCKEN

...eelhuids uit de valstrik te komen, die men voor hem gespannen had...

HARALD DE VIKING » NIET IN JE BIBLIOTEEK ONTBREKEN

(Wordt voortgezet.)

Afourazim ontfutselde een groen carnet waarin de namen geschreven zijn van de leden van een spionagenet uit het Midden Oosten. Hij vluchtte er mee naar Iran en is bereid het dokument tegen zekere voorwaarden af te staan aan de Amerikanen. Jimmy Stone, agent van de F.B.I., heeft Afourazim reeds ontmoet te Tabriz. Hij verwacht thans een telefoontje van hem...

KOERIER

TIENDE HOOFDSTUK

RENDEZ-VOUS MET DE DOOD

TWEE dagen verliepen tijdens dewelke Jimmy zijn ongeduld verbeidde door de stad te bezoeken zoals iedere toerist, dol op archeologie en schilderachtige hoekjes, dit zou doen. Hij was niet meer meester van de gebeurtenissen, hij moest ze afwachten. Burke moest hem een teken van leven geven en nadien verwachtte hij ook nieuws van Afourazim. Het was de sekretaris van de ambassade die het eerst van zich liet horen.

's Vrijdagsnamiddags liet hij Stone weten dat de dokumenten klaar waren en te zijner beschikking lagen. De Libanese regering had zich zeer inschikkelijk getoond. Van die zijde waren dus geen moeilijkheden meer te vrezen.

's Zaterdagsmorgens verwachtte Jimmy een telefoontje van Afourazim, maar toen werd hij opgebeld door iemand wiens bestaan hij bijna was vergeten, nl. door Mahmoed Hafiz. De jonge Perziër scheen erg terughoudend.

— Mijnheer Perrinz, zo begon hij, ik weet dat u me niet meer nodig heeft, vermits u thans met de Levantijn een gesprek kan voeren zonder de hulp van een tolk. Het is dus niet om mijn diensten aan te bieden dat ik u telefoneer...

— Is het dan om me nieuws te laten geworden over je gezondheid, of om er me aan te herinneren, dat ik je nog geld schuldig ben? Wees maar gerust, ik heb dat niet vergeten!

— Neen, daarom is het niet. Ik heb u iets te vertellen.

— Ho ja?

— Het gaat om zeer ernstige dingen, mijnheer Perrinz, en ik loop groot gevaar door met u kontakt te nemen.

Mahmoed moest even op adem komen. Er lag angst in zijn stem toen hij een ogenblik later vervolgde:

— Ik meen dat de inlichtingen die ik u kan geven 10.000 dollar waard zijn!

Een ogenblik was Stone spraakloos. Dan floot hij tussen de tanden van louter verrassing.

— Tienduizend dollar? Overdrijf je niet een tikje? Waarover gaat het eigenlijk?

— Over het... het groen boekje, mijnheer Perrinz... en ook over het gevaar dat Afourazim en u bedreigt...

— Verklaar je nader!

— Per telefoon is dit onmogelijk, maar ik kan naar uw hotel komen... in geval u mijn voorwaarden aanvaardt.

— Luister, Mahmoed, ik ben geen Cresus! Je begrijpt zeer goed dat ik niet met 10.000 dollar in mijn zak door de stad wandel. Indien de inlichtingen waarop je zinspeelt werkelijk zéér belangrijk zijn, dan is mijn regering, zo meen ik althans, beslist bereid je daarvoor de prijs te betalen. Ik zal persoonlijk tussen komen om je bevrediging te schenken.

— Ik heb vertrouwen in u, mijnheer Perrinz. Binnen een uur ben ik in uw hotel.

Hafiz haakte vrij plotseling af. Jimmy voelde zich een beetje ongerust. Wat stak er achter dit geheimzinnig aanbod. Had hij zich in de jonge Mahmoed Hafiz tóch vergist?...

HET LAATSTE RENDEZ-VOUS

TWEE uren verliepen. Hafiz kwam niet opdagen. In het begin van de namiddag vroeg Stone aan de inlichtingsdienst het telefoonnummer van de winkel aan de Cyruslaan. Men antwoordde hem dat er in de winkel geen telefoon was. De Amerikaan drong niet aan. Mahmoed was intussen beslist van mening veranderd, ofwel had hij er zich rekenschap van gegeven dat zijn inlichtingen geen 10.000 dollar waard waren. Even na drie uur belde Afourazim op en daardoor dacht Jimmy niet meer aan het geheimzinnig telefoongesprek met de jonge Hafiz.

— Hier spreekt de man die u ontmoet hebt te Tabriz, zo begon de Levantijn.

— Ik luister.

— Hebt u de dokumenten?

— Ja. Waar kan ik u ontmoeten?

— Deze avond, om een en twintig uur stipt in een villa van Cheriman. Ik geef u het adres.

— Is het de villa waar Kogloe me vorige week ontmoet heeft? Indien ja, dan kan ik ze wel terugvinden.

— Het is beslist dezelfde. De woning hoort inderdaad toe aan vrienden van Ismet. Ik zal daar zijn om een en twintig uur.

— Vergeet vooral niet datgene wat u belooft hebt mee te brengen!

— Ik ben een voorzichtig man, maar ik houd woord! antwoordde Afourazim kortaf.

Omstreeks acht uur verwachtte Jimmy helemaal geen nieuws meer van Mahmoed. Hij verliet het hotel om zich naar het rendez-vous met Afourazim te begeven. Indien alles goed afliep, dan was zijn opdracht meteen vervuld. Hij sprong in de Buick, vertrok bliksemsnel en het scheelde geen haar of hij botste tegen het stootkarretje van een venter. Tien meter verder stopte hij en vloekte. Een van zijn banden was gesprongen. Een ogenblik meende hij zijn wagen achter te laten en in een taxi te springen, maar de

Afourazim had woord gehouden. Hij was op het rendez-vous...

IMMY STONE

VOOR IRAN

Een spionageroman
door André D. Fernez
Geïllustreerd door R. Follet

straat was verlaten en daarom besloot hij zelf een ander wiel te steken. Die operatie duurde tien minuten.

Net zoals de éérste keer, stopte hij op een twintigtal meter van de villa en lei de rest van de weg te voet af. Er was licht in de salon-bibliotheek. De deur stond op een kier en men hoorde een luidruchtige muziek, die blijkbaar uit een radiotoestel kwam. Jimmy verhaastte zijn stap. Wat betekende dit lawaai? Had Afourazim besloten heel de buurt op stelten te zetten?

Jimmy Stone deed de deur achter zich toe en stapte langzaam naar de drempel van het vertrek dat helder verlicht was... Niemand!... Met machinaal gebaar zette hij de radio af. Dan wierp hij een blik om zich heen. Hij wou net naar de hall terugkeren, toen zijn blik viel op twee geschoeide voeten die onder de schrijftafel uitstaken...

De adem stokte hem in de keel. Instinktief haalde hij zijn wapen te voorschijn en liep hij om de schrijftafel heen. Afourazim had woord gehouden. Hij was op het rendez-vous. MAAR HIJ WAS DOOD.

Een politiesirene loeide oorverdovend.

DE POLITIE BEMOEIT ER ZICH MEE

ENKELE sekonden lang staarde Jimmy wezenloos naar het lichaam dat aan zijn voeten lag. Afourazim was gedood door een kogel in de rug die van dichtbij was afgevuurd. Juist boven de linkerschouder was er een klein gaatje met er rond een bruine rode vlek. Op het vest sporen van kruit. Hij werd waarschijnlijk aangevallen bij verrassing. Heel zijn houding drukte dit uit. Het was duidelijk dat hij niets gedaan had om zich te verdedigen. Op zijn gelaat was er noch vrees, noch enig spoor van pijn te lezen. De gelaatstrekken van de dode drukten slechts grote verrassing uit...

Op twee of drie stappen van de dode lag er een groot pistool Skoda van 9 mm op het tapijt. Het was ongetwijfeld het wapen van de misdaad. Jimmy wachtte er zich wel voor het aan te raken. Indien de moordenaar zijn vingerafdrukken er op nagelaten had, was het best ze niet onduidelijk te maken. Indien hij zijn vingerafdrukken had uitgewist, was het beslist nutteloos er de zijne op te drukken. Jimmy boog zich over Afourazim en draaide hem zacht om. De temperatuur van het lichaam en de soepelheid van de spieren wezen er op, dat de ongelukkige nog niet lang dood was. Een kwartier, twintig minuten ten hoogste.

Stone begreep meteen waarom die radio zo luid speelde. De muziek moest het schot overstemmen. De moordenaars waren dan verdwenen zonder zich de moeite te geven de radio af te zetten. Waarom hadden zij juist die plaats gekozen om Afourazim uit de weg te ruimen en « wie » waren de moordenaars? Waren zij leden van het Borsky-net? In dit geval mocht hij wel een kruis zetten over het groen boekje!

Stone overwon zijn afschuw en doorzocht de zakken van de Levantijn zorgvuldig. In de portefeuille staken enkele persoonlijke papieren die geen belang hadden en ongeveer 500 dollar. Hij stak de portefeuille weer op zijn plaats en zette zijn onderzoek voort. In de andere zakken vond hij een briquet, een pakje sigaretten, een zakdoek en een ticketje van de bagage die hij in bewaring had gegeven. Dat ticketje hield Jimmy Stone. Van het groene carnet was er natuurlijk geen spoor. Er was geen twijfel meer mogelijk, het waren wel degelijk de helpers van Borsky die Afourazim hadden neergeschoten. Zij wisten dus het uur en de plaats van de afspraak. HOE zij dat wisten was een mysterie! Zij hadden de Levantijn tot in de villa gevolgd en zij moeten de zekerheid hebben gehad dat hij het kostbaar dokument bij zich droeg. Zij wilden natuurlijk verhinderen, dat Afourazim het dokument aan de Amerikanen zou geven.

Een operatie van dit genre wordt niet geïmproviseerd. Maar hoe zorgvuldig zulke operaties ook worden voorbereid, het welslagen er van hangt ook van het toeval af. Op een haar na was ze hier mislukt. Ware de band van Jimmy niet gesprongen, zou hij op tijd ter plaatse zijn geweest...

De gelaatstrekken van de Amerikaan verhardden. Die lekke band... Wat een geluk voor de moordenaars! Maar was dat bandenpech wel toeval? Het was toch zeer makkelijk een automobilist tien minuten op te houden! Men steekt even met een pennemes in zijn banden en de zaak is voor elkaar... Waren dât de gebeurtenissen waarop Hafiz had gezinspeeld? Was het daarom dat hij Jimmy had willen spreken? Zo ja, waarom was de jonge Perziër niet gekomen? Jimmy stak een sigaret op en ging op de rand van de schrijftafel zitten. Hij dwong er zich toe het lijk dat aan zijn voeten lag niet meer te bekijken. De dood van de Levantijn had hem moreel bewusteloos geslagen. Het kostte hem moeite zijn gedachten te verzamelen en logisch na te denken...

Het resultaat van het drama dat zich hier had afgespeeld was zeer duidelijk: het groene boekje was verdwenen! Tenzij er een mirakel geschiedde, moest hij er niet meer aan denken het in bezit te krijgen.

Zijn opdracht eindigde dus met een klinkende nederlaag. Indien kommissaris Higgins op de hoogte werd gebracht van het feit dat zijn speciaal agent het kostbare dokument uit de handen had laten glippen, kreeg hij beslist een woedebui die berucht zou blijven in de annalen van de F.B.I.

Maar was het de schuld van Jimmy? Kon men zeggen dat hij zorgeloos of onnadenkend was geweest?

Daarop zat Jmimy Stone te piekeren toen hij eensklaps opschrok, op de grond sprong, zijn sigaret in een asbakje uitdrukte en het oor spitste. Een politiesirene loeide oorverdovend...

De politie zou de rust en de stilte van deze wijk beslist niet hebben gestoord, indien men haar niet had geroepen. *Wie had de politie verwittigd?* Men moest geen profeet zijn om op deze vraag te kunnen antwoorden. De helpers van Borsky hadden er zich niet mee vergenoegd Afourazim neer te knallen. Zij hadden alles zodanig geregeld, dat men hun rivaal van de F.B.I. de moord in de schoenen zou kunnen schuiven...

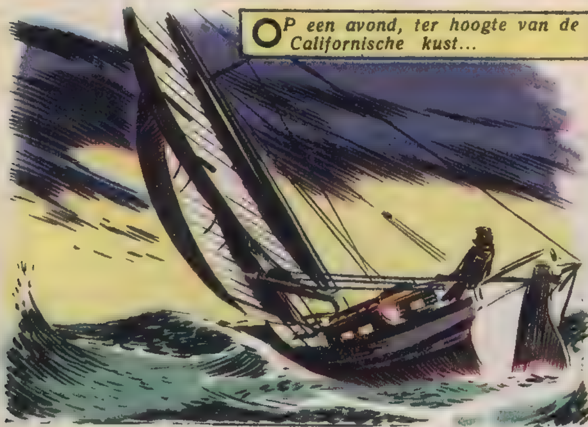
Jimmy liep naar de schakelaar en draaide het licht uit. Dan liep hij naar de hall, maar helaas, hij had de tijd niet meer te vluchten. Toen de Amerikaan de deur opendeed, zag hij dat de machtige schijnwerpers van de jeeps heel de stille laan reeds verlichtten... Het was onmogelijk het huis te verlaten en naar zijn wagen te gaan zonder opgemerkt te worden.

Zichzelf verwensend draaide hij de sleutel in het slot en rende de gang door...

(Wordt voortgezet.)

JUNGLE-JIM

TEKST: L.-J. GERNAY   TEKENINGEN: L. & F. FUNCKEN

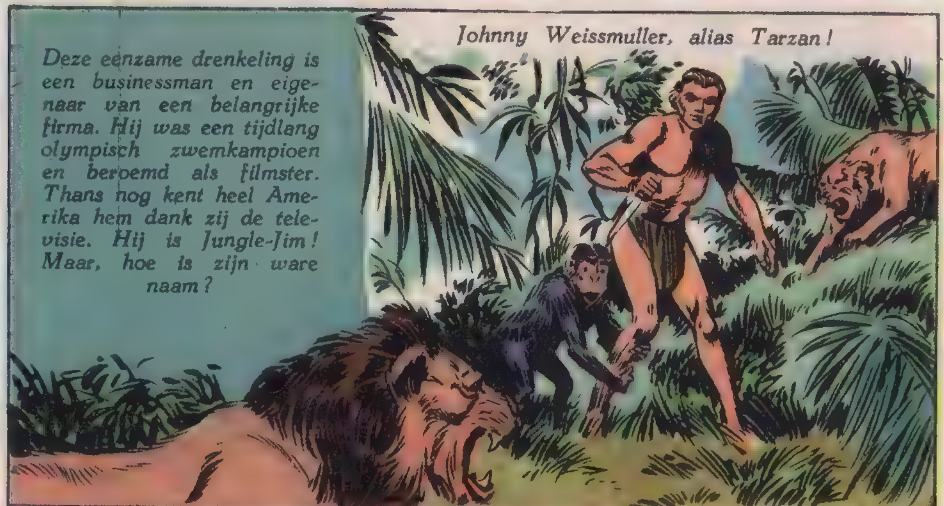

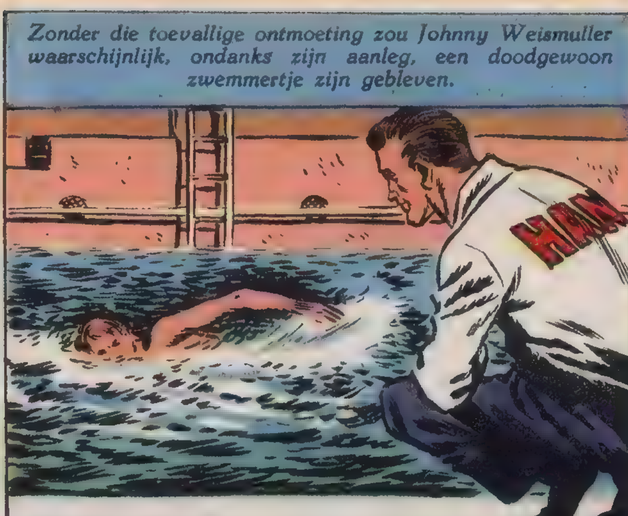

Je schijnt gebouwd om een zeer puik zwemmer te worden, maar daarvoor is er een juiste en goede opleiding nodig. Ga naar de Hamilclub en zeg dat je gestuurd bent door Peters. Ik ben Peters.
Dank u, mijnheer !

Zonder die toevallige ontmoeting zou Johnny Weismuller waarschijnlijk, ondanks zijn aanleg, een doodgewoon zwemmertje zijn gebleven.

Johnny maakt flinke vorderingen...
Je moet van club veranderen, Johnny. Het is hard om te zeggen, maar hier zijn er voor jou geen mogelijkheden meer. Het ware een misdaad je langer bij ons te houden. Laat je in een betere club inschrijven.

In oktober 1920, in de atletiekclub van Illinois...
Mr Bachrach, dit is Johnny Weissmuller.
Dag, jongen. Hoeveel weeg je ?
Honderdzestig pond. En ik meet zes voet twee duim... (1)
(1) 72 Kg. 500 - 1,83 m.

Ga je uitkleden, ik wil je in actie zien !

Johnny duikt en zwemt enkele meters...
Maar dat is vreselijk ! Die jongeman heeft geen stijl ! Hij heeft het waarschijnlijk aan zijn slankheid te danken, dat hij zo snel is in het water...

En na de eerste les...
Dit is je lidmaatschapskaart, jongen. Kom morgen terug, dan beginnen we met de opleiding. Voor jou zal ik doen wat ik nog nooit voor iemand gedaan heb. Maar je moet mijn bevelen letterlijk opvolgen en geen vragen stellen.
Goed, mijnheer.

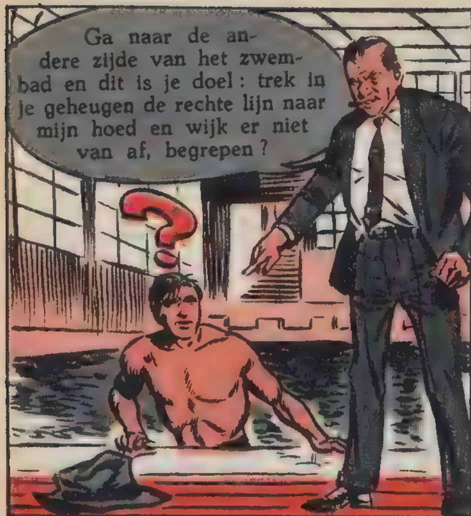

En onder de strenge leiding van Bill Bachrach leert Johnny Weissmuller de zwemkunst. Hij leert ook de juiste ademhalingstechniek.
Soepeler ! Soepeler ! Je gelijkt op een razende eend !

De bodem van het zwembad is verdeeld in stroken. Deze stroken dienen voor de competities. Zonder er zich bewust van te zijn, volgt Johnny blindelings de zwarte lijnen...

Op een ochtend moet Johnny zwemmen in een zwembad zonder zwarte lijnen...
58 seconden 1/5... Dat is een vijfde teveel ! Zeg maar, voel je je niet lekker ?
Ho, ik voel me erg fit !

Johnny doet het nog tweemaal over, maar het is niet beter...
Johnny, je bent een kaffer ! Je kan niet recht zwemmen wanneer er geen zwarte lijnen zijn. Je gaat in zigzag !
Dat is mijn schuld niet, mijnheer Bachrach !

Niet zijn schuld ! Neen, dat is ál te kras ! Alle duivelse duivels !
Dat ik dat niet vroeger gemerkt heb ! Het is een schande !

(1) Een veelbelovend man.

Men vraagt Johnny Weissmuller of hij de rol van Tarzan wil spelen.

Mr Weissmuller, wij hebben een absoluut vertrouwen in uw fysische kwaliteiten...

... Maar u twijfelt aan mijn acteertalent! Ik ook en daarom zal ik enkele lessen nemen.

De volgende dag...

Allereerst moet je de stijl van je slag verbeteren. Hij moet fotogenieker zijn!

En na enkele dagen wordt er een proefstuk gedraaid...

Het is een ramp!

Neen, neen! Dat gaat niet! Je ziet er uit zoals je werkelijk bent...

Als een zwemmer die niet kan spelen of als een speler die niet kan zwemmen!

Johnny stort zijn hart uit bij Bill Bachrach.

Het was slecht. Ik zal nooit een goed speler worden...

Dat betekent, Johnny, dat jij je eigen weg niet meer volgt!

Het is alweer het trucje van de hoed! Je wijkt van de rechte weg af. Luister niet naar al die prietpraat, wees jezelf! Wees natuurlijk! Tarzan moet prachtig wezen in het water, nietwaar? Jij bent het! Bekommer je niet om al de rest. Wees prachtig en vaag je hielen aan de wereld!

En er wordt een tweede proefstrook gedraaid.

Prachtig! Prachtig! Men ziet dat je geleerd hebt te spelen!

Ha, natuurlijk!

Voor Johnny Weissmuller lag er een schitterende carrière weg als Tarzan, koning van de wildernis.

Veertien jaar lang was hij de échte Tarzan. Twaalf films maakten van de ex-kampioen een multimiljonair. In 1946, op 41 jarige leeftijd nam Johnny Weissmuller afscheid van de film. Hij bouwt thans zwembaden... zonder zwarte lijnen! Bill Bachrach zou hem die zwarte lijnen trouwens nooit vergeven!
En soms gaat Johnny zeilen met zijn jacht...

En zo gebeurde het dat hij nog eens zijn oude kunde en zijn uithoudingsvermogen moest tonen.

Drie uren geleden ben ik in het water gevallen... Ik ben moe... Maar toch moet ik het uithouden, ik moet...

Eindelijk...

Goddank, ik ben er! Ik dank ook jou, beste Bill Bachrach, want eens te meer scheen het me toe of je hoed hier lag en ik er slechts naartoe moest zwemmen...

Einde

DUEL IN DE W

Dan leidt een akrobaten-team dat de Canadese kleuren te Kuw

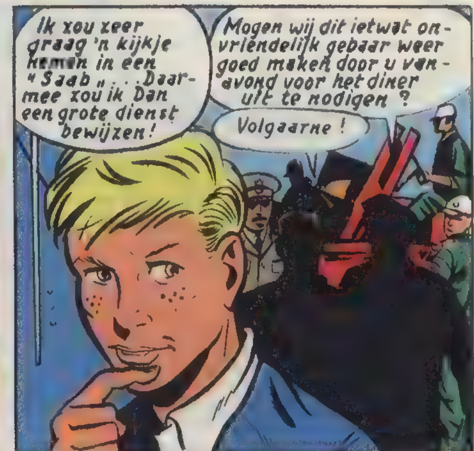

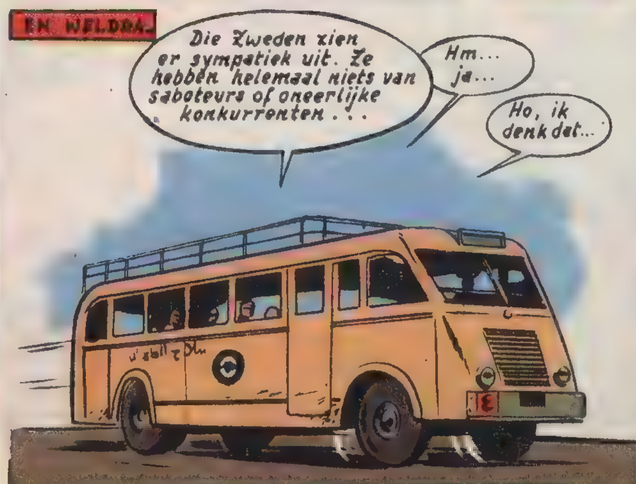

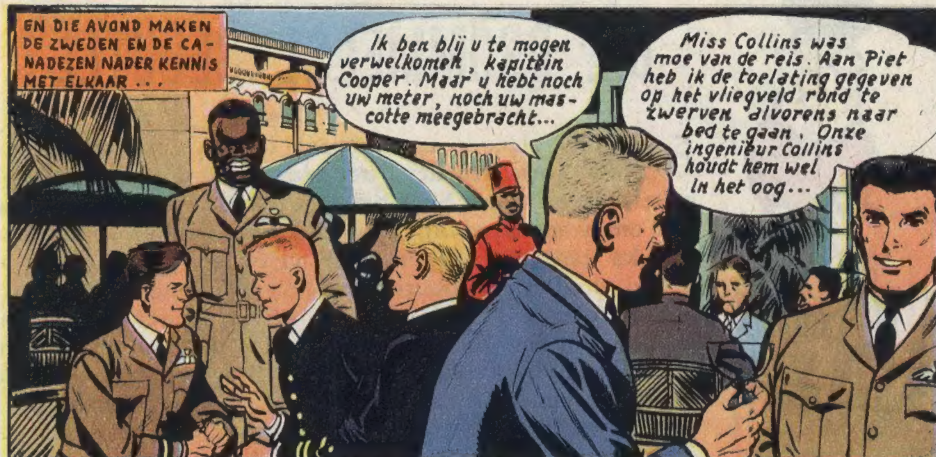
Je houdt van de avonturen van Dan Cooper, du

OLKEN

door
Albert Weinberg

... verdedigen. Zij komen toe in de Egyptische hoofdstad...

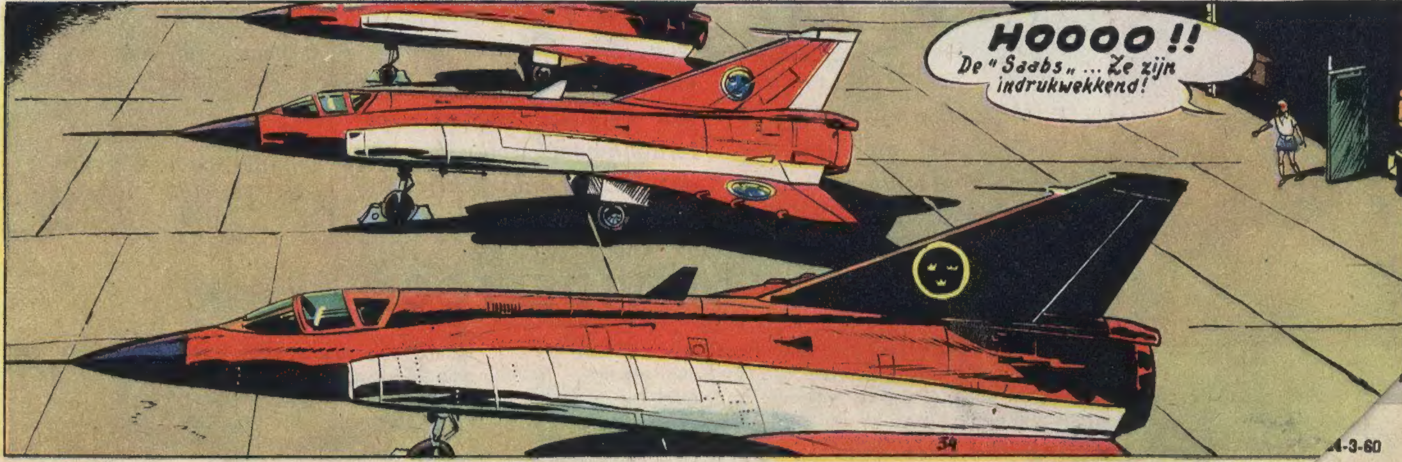

...es je ook het album DE BLAUWE DRIEHOEK.

(Wordt ve...

-3-60

HEB JE OOIT ZO'N HOND GEZIEN ?

GORICEVO (Servië) verheugt zich in het bezit van een zeer originele hond. Van op grote afstand ruikt hij de lui die te veel gedronken hebben. Hij springt er op af en bijt hen in het been. De dronkaards van Goricevo zijn discreet en hebben nooit een klacht geuit, maar de herbergier van het dorp ziet zijn zakencijfer op onrustwekkende wijze slinken. Hij heeft geprotesteerd en het gemeentebestuur heeft dan ook het bevel gegeven de hond in kwestie, 's zaterdagsavonds en op iedere feestdag een muilband om te doen !

NIEUWS... NIEUWS...

DIE DROMMELSE SLEUTEL !

EEN dief pleegde een inbraak in een appartement van New York. Hij deed het zeer onhandig en werd voor enkele jaren naar Sing-Sing gezonden. Toen zijn straftijd om was, werd hij natuurlijk vrij gelaten, maar nauwelijks een paar dagen later verscheen hij alweer, begeleid door twee politieagenten. Hij kon zijn oude cel opnieuw betrekken. De directeur van de gevangenis nam inzage van het dossier en zag, dat de man in kwestie, een inbraak had willen plegen in het appartement waar hij de eerste keer zo'n pech had gehad. « Man, jij hebt geen verbeelding ! » zei de directeur. « Ik geen verbeelding ! antwoordde de gevangene. Het is jouw schuld dat ik hier terug ben ! » — « Hoezo ? » — « Toen ik hier voor de éérste keer kwam heb je me die drommelse sleutel van het appartement afgenomen en bewaard. Toen ik buiten mocht, heb je me hem terug gegeven. Zie je, en die sleutel bracht me dadelijk op het idee... het nog maar eens te wagen ! »

WELOPGEVOEDE BRITTEN

TWEE Britten, zeer welopgevoed en zéér verstrooid, ontmoetten elkaar in eerder zonderlinge omstandigheden. Mr Frederic Reeves zat aan de ontbijttafel in zijn woning te Fulham, toen een van de muren van de eetkamer eensklaps instortte. En zie, een wagen kwam te voorschijn ! De chauffeur groette hoffelijk en zei : « Laat u niet storen bij het ontbijt, mijnheer, ik passeer maar eventjes. Ik heb de bocht misschien niet nauwkeurig genomen... » — « Maar u bloedt, mijnheer ! Zo kan u niet weggaan... Kom, ik zal u naar het ziekenhuis voeren ! » Pas toen Mr Frederic Reeves weer terug kwam, stelde hij vast dat zijn woning lichtjes beschadigd was...

VOLGENDE WEEK LEES JE IN KUIFJE

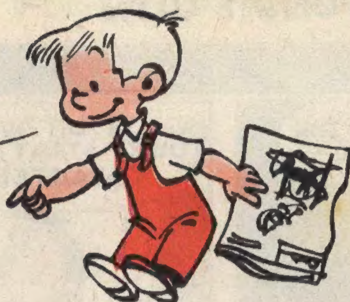
- De Jeugd maakt Muziek, een zeer interessant artikel over het Nationaal Jeugdorkest van Nederland.
- Een pittig interview met kapitein Arie Hollemans, gezagvoerder bij de KLM.
- Moeten de schatten van Egypte verdrinken ? Een prachtige reportage met reusachtige kleurenfoto's.
- Baan vrij voor Bob Binn ! Twee mooie pagina's die heel wat verrassingen bergen !

MEISJES EN JONGENS, BESTEL HET NUMMER NU REEDS !

DE VIDEAFOON

DE burgemeesters van San Francisco en van Palo Alto (anderhalve kilometer van elkaar) hebben enkele weken geleden hun telefoon afgehaakt en zagen elkaar op een televisiescherm van 25 centimeter. De twee burgemeesters namen deel aan de éérste openbare proefneming met de « Videofoon ». Zijn gebruik zal over vijf jaar algemeen zijn in de Verenigde Staten.

GOED NIEUWS

VOLGENDE WEEK

TWEE NIEUWE TEKENVERHALEN :

AVONTUUR TE SARAJEVO

DOOR FRANS CRAENHALS

EEN HALLUCINERENDE SPIONAGEZAAK !

CLIFTON IN NEW YORK

DOOR RAYMOND MACHEROT

EEN NIEUWE ENQUETE VAN DE BEROEMDE DETECTIVE !

★★★

RIK RINGERS

RAADSEL Nr 30

ORGANISATIE H

EERSTE EPISODE

OPLOSSING

De drie woorden zijn doodeenvoudig omgedraaid. Wanneer je ze in normale volgorde schrijft, dan heb je deze twee voornamen CURT en LEON, de naam van het land is SIAM.

Het weekblad « KUIFJE » : 15e jaargang; Lombard Uitgaven, P.-H. Spaaklaan, 1-7 (Baraplaats), Brussel 7 — P.C.R. 1909.16 — *Uitg.-Dir.* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel 16 — *Heliodruk* : Drukkerij-Heliogr. C. Van Cortenbergh, p.v.b.a, Van Volxemlaan, 290-292, Brussel 19.

NEDERLAND : 75 cent. — Abonnement : *f* 7.— **per kwartaal.**
KUIFJE-HOLLAND : Doklaan, 129, Rotterdam (Zuid). Tel. 170.965 - Giro 655.389.

Canada : 20 cents. — Buitenland : 12 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P.B. 740, Stanleystad.
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris 2e.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Nederland.*	*Canada.*	*Buitenland.*
3 maanden	120.— F.	*f* 7.—	$ 2.50	130.— F.
6 maanden	230.— F.	*f* 14.—	$ 5.—	260.— F.
1 jaar ...	450.— F.	*f* 28.—	$ 9.—	520.— F.

TON en TINNEKE

EEN AVONDJE UIT...

